

Em, Em, Em Thích Anh, Anh, Anh!

Contents

Em, Em, Em Thích Anh, Anh, Anh!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	40
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	75
23. Chương 23	80
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	93
27. Chương 27: Phiên Ngoại	102

Em, Em, Em Thích Anh, Anh, Anh!

Giới thiệu

Tên gốc: Em, em, em có thể bao, bao, bao, bao dưỡng anh không? Thể loại: Hiện đại, cầu huyết ngược tâm, có ngọt có n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-em-em-thich-anh-anh-anh>

1. Chương 1

So với bao cao su vị chocolate, Lục Nhung càng thích vị dâu tây hơn.

Đáng tiếc, Khương Thiệu lại không thích đeo.

Khương Thiệu là tiểu thịt tươi đang “hot” mà Lục Nhung bao dưỡng. Scandal gần đây với ảnh hậu vô cùng huyền ảo rầm rộ, khiến cho cả nước đều biết. Tối qua, có người đột ngột nói mình chụp được cảnh ảnh hậu đi mua nhẫn, khiến cho một đám người xót xa ảnh hậu, mắng Khương Thiệu thế mà lại để ảnh hậu đi một mình không có trách nhiệm! Căn bản không phải là đàn ông!

“Có, có, có phải thật không?” Lục Nhung đẩy quyển tạp chí ra, chỉ vào một trang, lấp bắp hỏi.

Khương Thiệu nhìn lướt qua, thấy phía trên viết “Fans tới tập mắng chửi Khương Thiệu không phải là đàn ông”.

“Tôi có phải đàn ông hay không, không phải cậu rõ nhất à?” Khương Thiệu nói lỏng cà vạt, lộ ra khoảng ngực nhỏ cùng xương quai xanh xinh đẹp.

Lục Nhung đỏ mặt.

Cho dù hai người đã làm rất nhiều lần, thì Lục Nhung vẫn thấy ngại khi nhìn thân thể của Khương Thiệu.

Cha cậu là chủ tịch của giải trí Tinh Đồ, mỗi tháng, ông cho cậu rất nhiều tiền tiêu vặt. Bình thường không có chỗ xài, thành ra tích hoài tích mãi, liền tích được một số tiền lớn.

Sau đó...

Sau đó cậu gặp Khương Thiệu.

Khương Thiệu do dùng chai rượu đập vỡ đầu một tên chủ giở trò bất chính với anh, nên bị bắt vào đồn cảnh sát. Cậu lặng lẽ lấy tiền bảo lãnh cho Khương Thiệu được ra ngoài. Biết Khương Thiệu cần tiền, liền sốt sắng hỏi “Tôi, tôi, tôi có thể bao bao bao bao bao dưỡng anh không?”

Lục Nhung khi ấy rất sợ, sợ Khương Thiệu cũng lấy chai rượu đập vỡ đầu cậu.

Nhưng Khương Thiệu không làm vậy.

Khương Thiệu đồng ý.

Lục Nhung liệt kê tài khoản hơn nửa ngày, vẫn không biết nên trả phí bao dưỡng cho Khương Thiệu bao nhiêu thì đủ, trực tiếp chuyển khoản một nửa số tiền cho anh.

Khương Thiệu là người rất trung thực, dù biết tiền của cả hai đã nhiều xấp xỉ nhau, anh cũng không cuốn gói bỏ chạy.

Hiện nay, Khương Thiệu đã trở thành ảnh đế trong giới giải trí, giao tiếp rộng mở, tiền, cũng đã nhiều hơn cậu rất nhiều.

Nhưng Khương Thiệu vẫn đến theo ý cậu.

Lục Nhung có chút cảm động.

Cậu đỏ mặt nói: “Khương, Khương Thiệu.”

Khương Thiệu liếc mắt nhìn cậu.

Lục Nhung nói: “Đêm, đêm đêm, đêm, đêm, đêm nay có thể dùng vị dâu tây không?”

“Không.” Khương Thiệu vô tình từ chối “Tôi không thích cái vị dâu tây ấu trĩ đó, nếu cậu thật sự thích thì để tôi cho mấy quả lên cổ.”

Lục Nhung: “...”

Cái khác đều rất tốt.

Chỉ có mỗi cái này là không tốt.

2. Chương 2

“Cho nên cậu lại không nói?”

Ngưu Cẩm Đường hút mì súp một cái, cả mặt dính đầy tương vùng, tổng kết lại ý của Lục Nhung.

“Anh, anh ấy không nói là đúng hay không đúng.” Lục Nhung hơi ử rừ “Nếu vậy rồi mà vẫn lấy cớ để nói sang việc của mình thì cố, cố tình gây sự quá.”

“Vậy thì nói thật đi.” Sụp sụp.

Lục Nhung lắc đầu như trống bỏi.

“Nhìn cậu xoắn xuýt cứ như đang yêu ấy.” Ngưu Cẩm Đường không còn gì để nói “Tôi bao dưỡng nhiều người như vậy rồi mà chưa từng giống như cậu. Tôi rất hiếu kỳ, cậu sợ thế thì bình thường làm sao mà làm được ảnh đế Khương?” Ngưu Cẩm Đường nói xong, cầm cốc nước chanh bên cạnh lên uống một hớp.

Lục Nhung hơi bối rối, nói: “Không phải tôi, tôi làm anh ấy.”

Phụt ——

Hớp nước Ngưu Cẩm Đường vừa mới uống vào trong miệng phun hết ra ngoài.

“Trời ạ, bảo bối nhỏ Lục Nhung của tôi ơi.” Trên mặt Ngưu Cẩm Đường tràn đầy vẻ không dám tin “Cậu dùng tiền bao dưỡng anh ta mà để anh ta làm cậu ư?”

Lần đầu tiên Lục Nhung nói chuyện giường chiếu với người khác, hai má nóng bừng. Cậu ấp úng nói: “Tôi không nghĩ đến việc làm anh ấy.”

Khi ấy, cậu không quen thân với Khương Thiệu, thực sự không biết làm sao để đưa một khoản tiền lớn cho Khương Thiệu —— cho nên sau khi biết nguyên nhân Khương Thiệu bị bắt vào cục cảnh sát, cậu, cậu mới lấy dũng khí hỏi Khương Thiệu có đồng ý bị cậu bao dưỡng hay không.

Ngưu Cẩm Đường: “... Thế từng nghĩ để anh ta làm hả?”

Lục Nhung lại lắc đầu liên tục.

Cậu có chút ngượng ngùng, mặt đỏ hơn: “Anh, anh ấy muốn làm, tôi không có ý kiến gì, nên làm.”

“Cậu! Cái tên ngu ngốc này.” Ngưu Cẩm Đường chỉ tiếc mài sắt không thép “Bị người ta ăn hết xương cốt cũng không biết.”

“Việc, việc này không quan trọng lắm.”

“Không quan trọng lắm cậu tìm tôi làm gì?” Ngưu Cẩm Đường nói.

“Anh, anh ấy rất tốt, không phải lỗi của anh ấy.” Màu đỏ trên mặt Lục Nhung lan ra “Là, là tôi không đúng.”

“Cậu không đúng? Cậu còn có thể ra ngoài làm chuyện xấu chắc?” Ngưu Cẩm Đường hiểu rất rõ người bạn từ nhỏ của mình. Tính cách Lục Nhung tuy ương ngạnh nhưng yếu đuối, nhu nhược. Đối với một người có thể ăn sống nuốt tươi cậu ta như Khương Thiệu, cậu ta còn dám một chân đạp hai thuyền ư?

Lục Nhung cũng đâu phải mình!

Thế nhưng, Lục Nhung lại nói “... Đúng vậy.”

Ngưu Cẩm Đường kinh ngạc “Ồ, tôi có nghe thấy chuyện gì đáng sợ không đấy?”

Lục Nhung nói “Tôi, tôi thích người kia trước.” Nhưng cậu nhát gan, không dám thổ lộ, cũng không dám tiếp cận đối phương. Đồng thời, cậu cũng sợ người khác biết mình là đồng tính luyến ái, sợ sự tức giận của cha mẹ.

Nói không chừng, mẹ cậu còn đến làm khó người kia.

Lục Nhung thật sự là không có gan, nên chỉ dám âm thầm thích ở trong lòng.

Lục Nhung ử rử cúi đầu “... Tôi, tôi có lỗi với Khương Thiệu.”

“Cái này thì lỗi với không lỗi cái gì chứ. Cậu cũng đâu phải đang yêu đương gì với anh ta đâu.” Đối với chuyện Lục Nhung bỏ ra số tiền lớn bao dưỡng Khương Thiệu lại bị Khương Thiệu làm, Ngưu Cẩm Đường vẫn luôn canh cánh trong lòng “Thế này đi, đưa số điện thoại anh ta cho tôi, tôi nói giúp cậu.”

“Thật không?” Lục Nhung như vớ được vị cứu tinh.

Lục Nhung lập tức đưa số cho Ngưu Cẩm Đường.

Ngưu Cẩm Đường gọi ngay trước mặt cậu “Ảnh đế Khương sao?”

Khương Thiệu “Đúng rồi, tôi đây.”

Ngưu Cẩm Đường dứt khoát gọn gàng nói “Lục Nhung nói cậu ta chơi chán anh rồi, quan hệ bao dưỡng giữa hai người chấm dứt, anh được tự do. Da mặt cậu ta mỏng, không tiện tự mình mở miệng, nên tôi thay mặt cậu ta báo cho anh một tiếng.”

Lục Nhung “...”

Nghe, nghe thật cận bã!

Ngưu Cẩm Đường cúp máy.

Lục Nhung thấp thỏm hỏi “Anh, anh ấy nói sao?”

Ngưu Cẩm Đường đáp “Anh ta nói “Được!””. Cậu ta tròng cái điện thoại “Cậu nói đi, cậu xoắn xuýt cái gì chứ? Thấy người ta đồng ý nhanh chưa? Sao? Chê tôi nói thẳng hả? Vậy nói cho anh ta biết thật ra cậu vẫn thích người khác đi.”

Lục Nhung “...”

Nghe càng cặn bã hơn!

Lục Nhung cắn cắn môi.

Cậu không nhìn được mà thanh minh cho mình “Anh, anh ấy cũng có người trong lòng.”

“Mẹ nói!” Ngưu Cẩm Đường cảm giác như mình chơi mấy năm nay vô ích hết cả “Các cậu cũng không kém nhau nhỉ, sao mà ngủ với nhau được nhiều năm thế hả?”

Lục Nhung không đáp.

Ngưu Cẩm Đường chỉ đành nói “Chia tay là tốt.”

Lục Nhung gật đầu.

Đúng.

Chia tay là tốt.

Cậu, cậu biết, hôm nay, người trong lòng của Khương Thiệu sẽ về nước.

3. Chương 3

Lục Nhung về nhà, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Cậu sợ Khương Thiệu sẽ về.

Xong lại nghỉ, Khương Thiệu hiện tại bận như vậy, còn nói với Ngưu Cẩm Đường là “được”, thì có lẽ là không về đâu.

Lục Nhung yên tâm mở cửa đi vào.

Trong nhà im ắng, không có ai.

Cậu đã quen với sự im ắng như thế này. Từ nhỏ, cha cậu thích ra ngoài chơi bởi, mà mẹ cậu cũng thế. Hai người chơi hết trò này đến trò khác, trong nhà chẳng bao giờ có hơi người. Cậu thường ở nhà một mình. Có khi, cậu sẽ ghé vào cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa nhìn liền nhìn hết cả một ngày, đến cả cơm cũng quên ăn.

Cạch.

Lục Nhung nghe thấy tiếng mở cửa, cả người giống như con mèo bị dọa sợ, lông tơ dựng đứng hết lên.

Cậu tròn tròn mắt, nhìn về phía cửa bị mở toang.

Khương Thiệu đứng đó, mặc áo sơ mi, cổ áo hơi mở rộng.

Khương Thiệu bình tĩnh từ tốn rút chìa khóa, đóng cửa lại.

Lục Nhung vô thức lui một bước.

Khương Thiệu không tới gần cậu mà ngồi xuống sofa. Anh mở miệng nói “Tới đây chút đi, ông chủ.” Anh đặt tập tài liệu lên bàn.

Lục Nhung bước tới.

Cậu cảm thấy hai chân như đeo chì, bước đi vô cùng gian nan.

Khương Thiệu nhìn chăm chăm Lục Nhung.

Lục Nhung rất đẹp.

Là cái loại đẹp vô cùng tinh xảo. Cậu ta có một đôi mắt giống như con nai con, bị bắt nạt cái là ăng ặc nước, khiến cho người khác rất muốn làm cậu khóc luôn.

Mà Khương Thiệu, cũng thích làm cậu khóc.

Nhất là làm ở trên giường.

Chỉ cần Lục Nhung nước mắt lưng tròng bật khóc, cái kia của anh sẽ lập tức cứng hơn, trướng hơn, chỉ hận không thể cắm hết vào!

Lục Nhung bị Khương Thiệu kéo ngồi xuống.

Khương Thiệu chỉ chỉ tài liệu trên bàn.

“Xem kĩ đi.”

Lục Nhung mở tài liệu ra nhìn.

Khương Thiệu lại giống như sợ cậu xem không hiểu, giải thích cho cậu từng từ một.

“Cậu đã nói, nhà này cho tôi.”

“Đúng.”

“Phí bao nuôi hàng tháng, cậu không đưa hai năm rồi.”

“... Anh, anh nói không cần mà.” Khương Thiệu ghét việc cậu cho anh tí tiền.

“Giờ tôi cần.” Khương Thiệu gõ gõ vào con số trên tài liệu “Cho nên, tiền nợ này, cậu chịu chứ?”

“...Chịu.”

“Mấy năm nay, cậu ốm rất khéo, làm lỡ mất mấy cơ hội quay phim của tôi.” Khương Thiệu nói “Tổn thất này, cậu đền chứ?”

“...Đền, đền!”

Khương Thiệu tính xong từng mục cho Lục Nhung.

Lục Nhung chỉ có thể ỉu xiu gật đầu.

Khương Thiệu hài lòng, lôi ra tờ giấy nợ “Nếu cậu đã đồng ý, vậy kí tên, ấn dấu vân tay lên giấy nợ này đi.”

Lục Nhung “...”

Dưới ánh mắt đầy ý cười lạnh của Khương Thiệu, Lục Nhung cứng ngắc kí tên mình lên.

Lại ấn dấu vân tay.

Đợi khi cậu tỉnh táo nhìn con số trên trời trong giấy nợ, Lục Nhung mới cảm thấy như muốn tắc thở.

!!!!!!

Tiền, tiền cậu gửi ngân hàng không đủ!

“Ông chủ chuẩn bị lúc nào thì trả tiền?” Khương Thiệu giơ tay sờ mặt Lục Nhung.

“Tôi, tôi, tôi...”

“Không đủ tiền?”

Lục Nhung vội đến hai mắt đều ướt.

Tội nghiệp gật đầu.

Khương Thiệu liếm khóe mắt hồng hồng của Lục Nhung.

Lục Nhung khẽ run lên.

Khương Thiệu lại ôm lấy thắt lưng mềm nhũn của Lục Nhung “Vậy chờ cậu đủ tiền rồi lại nói.”

4. Chương 4

Khương Thiệu ngửi ngửi mùi trên người Lục Nhung, xách cậu vào phòng tắm, mở nước ấm tắm cho cậu.

Lục Nhung bị nước làm cho ướt hết tóc.

Khương Thiệu rửa sạch trong ngoài Lục Nhung, đến gần hôn lên môi cậu.

Lục Nhung a một tiếng, hé miệng để đầu lưỡi Khương Thiệu tiến vào, ngốc nghếch phối hợp với nụ hôn mang tính xâm lược của Khương Thiệu.

Khương Thiệu vuốt ve bờ môi cong vênh của Lục Nhung.

Lực tay Khương Thiệu lớn, thoáng cái đã in lại mấy dấu tay rõ ràng trên làn da trắng nõn.

Hai mắt Lục Nhung ướt sũng.

Khương Thiệu hôn đủ, xoa nắn đủ xong, cầm tay Lục Nhung lên, ngậm lấy đầu ngón tay còn dính chút màu hồng.

Lục Nhung nhỏ giọng nói “Bẩn.”

Cậu muốn rút tay về, lại bị Khương Thiệu nắm chặt, ác ý cắn một cái.

Nước mắt của Lục Nhung trào ra.

Khương Thiệu đưa Lục Nhung về giường, lấy áo mưa cho Lục Nhung đeo giúp mình.

Lục Nhung nhìn áo mưa Khương Thiệu cầm, sắc mặt ửng đỏ nhất thời trắng bệch “Không, không phải cái này.”

Khương Thiệu nói “Không phải thích dâu tây à? Cái này sờ giống dâu tây này.” Anh xé gói áo mưa, cầm lấy bàn tay nhỏ hơn mình một chút của Lục Nhung để vào “Cậu sờ thử xem.”

Áo mưa không phải loại trơn nhẵn, mà có cảm giác nhấp nhô khiến Lục Nhung sợ hãi.

Cậu vội vàng đỏ mặt “Tôi, tôi không muốn.”

Khương Thiệu ghé đến, môi để sát bên mép Lục Nhung, bắt Lục Nhung vươn lưỡi hôn mình.

Lục Nhung không cự tuyệt được, chỉ có thể nghe lời.

“Ngoan.” Khương Thiệu hài lòng mỉm cười, cầm cà vạt ném ở bên cạnh, trối tay Lục Nhung lại.

Lục Nhung có chút sợ “Khương, Khương Thiệu...”

Khương Thiệu đi đến trước tủ quần áo, lại lấy ra một cái cà vạt sẫm màu nữa, quay lại giường bịt mắt Lục Nhung.

Toàn thân Lục Nhung căng thẳng, run run “Khương, Khương Thiệu... Tôi, tôi sợ tối...”

“Không phải chán sao?” Khương Thiệu vẫn chưa quên “lí do” chia tay Lục Nhung đưa ra. Hừ, chán? Khương Thiệu nghiêng người về trước, áp lên Lục Nhung “Để ông chủ chán là lỗi của tôi, tôi phải ghi nhớ sâu sắc, rồi xem mà nghĩ ra trò gì vui vui cho ngài.”

“Tôi, tôi, tôi...” Lục Nhung sợ nên càng nói lắp, nước mắt làm ướt cà vạt bịt trên mắt.

Khương Thiệu dần vật Lục Nhung rất lâu, đến tận khi anh tận hứng bắn ra, Lục Nhung đã mất hết sức lực, mềm nhũn nằm trong lòng anh.

Khương Thiệu cởi cà vạt trói tay Lục Nhung, nhẹ nhàng vuốt ve vết máu ứ đọng bị cà vạt gây ra.

Lục Nhung khẽ hít mũi một cái, thâm thúy thít.

Khương Thiệu lại tháo cà vạt bịt mắt cậu ra. Đôi mắt vốn đã tội nghiệp, lúc này khóc đỏ ửng. Anh dùng bàn tay hữu lực ôm chặt eo Lục Nhung, liếm khước mắt ướt át của cậu “Hửm? Không thích như này à?”

“Không, không thích.” Lục Nhung trả lời.

“Tôi cũng không thích cậu cho người chuyển lời tới tôi.” Khương Thiệu nói “Chính cậu nói đi, cậu chán sao?”

Lục Nhung không dám lên tiếng.

Lúc này, điện thoại Khương Thiệu vang lên.

Khương Thiệu với di động nhìn lướt qua, buông Lục Nhung xuống giường, ra ngoài nghe máy.

Nửa phút sau, anh quay lại.

Khương Thiệu đi đến cạnh giường hôn môi Lục Nhung “Chờ cậu đủ tiền trả tôi rồi hãy nói đến chuyện chấm dứt đi.”

Nói xong, anh rời khỏi giường, đến tủ quần áo chọn đồ mặc xong, thì quay người ra cửa.

Trong phòng lại trở lại im ắng.

Lục Nhung mở mắt nhìn cửa phòng bị đóng lại.

Đêm đã khuya.

Trong phòng tối như mực.

5. Chương 5

Năm

Mặt trời nhô lên.

Lục Nhung mở mắt, kéo tấm rèm cửa sổ để ánh mặt trời chiếu vào.

Bên người lạnh lẽo.

Điện thoại của cậu vang lên, hiếm khi không phải chuông báo. Lục Nhung cầm điện thoại, thấy hai chữ “Anh trai” phía trên màn hình, hơi sững sốt.

Một lúc lâu, cậu mới gạt sang phía nhận cuộc gọi.

Lục Nhung mềm mại gọi một tiếng “Anh.”

“Còn chưa dậy sao?” Bên kia lộ ra giọng nói không đồng ý “Mặc quần áo tử tế, anh đến đón em đi ăn cơm.”

“Vâng.” Lục Nhung đáp.

Lục Nhung xuống giường, cảm thấy hai chân mỏi nhừ.

Cậu chậm chạp đi đến trước tủ quần áo.

Thấy đám cà vạt bên trong, cậu lại nhớ lại chuyện Khương Thiệu làm tối qua. Mặt Lục Nhung đỏ bừng, mở ngăn kéo đựng cà vạt ra giấu hết đi.

Cậu rất sợ Khương Thiệu lại dẫn vật cậu một lần như vậy nữa!

Lục Nhung mặc đồ lót trước, sau đó mới mặc áo phông và quần. Da cậu trắng trắng mềm mềm, ăn mặc như thế trông giống y như học sinh trung học.

Mà trên thực tế, cậu đã hai mươi hai tuổi rồi.

Lục Nhung đã bao dưỡng Khương Thiệu bốn năm.

Khương Thiệu dùng bốn năm này để bò lên đỉnh của giới giải trí.

Còn Lục Nhung, hãy còn là Lục Nhung của bốn năm trước.

Cậu không có bản lĩnh gì, không có ham muốn gì, không có chuyện muốn làm gì, cũng không có thứ muốn tranh gì.

Lục Nhung nhìn chính mình trong gương.

Mắt và mũi đều hơi ửng hồng.

Là do hôm qua cậu khóc.

Lục Nhung rửa mặt, lau sạch vệt nước mắt.

Điện thoại lại vang lên.

“Xuống đi.” Là anh trai gọi.

“Vâng.” Giọng Lục Nhung trời sinh mềm mại, vừa nghe đã biết là người không có chủ kiến.

Lục Nhung xuống tới nơi, liếc nhìn xe của anh trai.

Anh cậu tên Lục Tuyên, tướng mạo xuất chúng, năng lực cũng xuất chúng. Lục Tuyên theo mẹ xuất ngoại từ nhỏ, giao tiếp rộng rãi, chí hướng bay xa, khiến cho quanh thân anh sinh ra một loại hơi thở của người thành đạt.

Lục Nhung hơi sợ Lục Tuyên.

Lại hơi hâm mộ Lục Tuyên.

“Anh.” Lục Nhung hô lên một tiếng xong mới chui vào trong xe, ngồi cạnh Lục Tuyên. Cậu có chút luống cuống, không biết phải để tay ở đâu.

“Gầy.” Lục Tuyên nói. Anh đưa cho Lục Nhung một cái hộp “Phu nhân Cung bảo mang cho em.” Phu nhân Cung là mẹ của bọn họ.

“Em cảm ơn.” Lục Nhung nhận lấy.

Lục Tuyên xoa tóc Lục Nhung, cảm thấy không tồi, lại xoa thêm hai cái “Trưa muốn ăn gì?”

Lục Nhung đáp “Em cái gì cũng được.”

Lục Tuyên bắt đắc dĩ nói “Biết là không cần hỏi em mà.”

Viền mắt Lục Nhung đỏ lên.

Cậu, cậu cũng biết tính cách này của mình rất đáng ghét.

Lục Nhung lấy dũng khí hỏi “Anh, lần này anh ở lại bao lâu?”

“Có lẽ là một hai tháng. Tình hình trong nước hiện nay đang tốt, anh về thăm dò xem sao rồi chuyển một phần trọng tâm về lại trong nước.”

“Vây, vậy à.”

“Sao? Sợ anh quản em, nên không vui sao?” Lục Tuyên nhướn mày.

“Không, không có.” Lục Nhung nói “Em, em rất vui.”

“Đừng lo, anh đùa thôi.” Lục Tuyên dỗ dành nói “Trông mắt em đỏ hết rồi kìa.”

“Em, em, em...”

“Ngoan.” Lục Tuyên day day thái dương “Tối qua uống hơi nhiều, có chút nhức đầu, chúng ta đi ăn cái gì thanh đạm có được không.”

“Vâng.” Lục Nhung cúi đầu.

“Bình thường ngủ sớm dậy sớm mới tốt.” Lục Tuyên thấy quãng thâm nhàn nhạt dưới mắt Lục Nhung, mở miệng dạy dỗ “Em không tự chăm sóc tốt cho mình, anh không ở trong nước cũng có thể kêu Khương Thiệu tới quản thúc em đó. Tối qua anh vừa uống rượu với cậu ta xong.”

Lục Nhung gật đầu.

Viền mắt có chút ướt.

Nhưng không rơi lệ.

Cậu, cậu đã hai mươi hai tuổi rồi.

Không thể cứ khóc mãi được.

6. Chương 6

Lục Nhung về đến nhà.

Trong nhà không có ai.

Cậu lấy cái hộp mà Phu nhân Cung nhờ Lục Tuyên đưa cho cậu ra, bên trong là chiếc đồng hồ đeo tay đẹp đẽ, nhìn qua hẳn là rất đắt. Phía dưới còn cài một tấm thiệp, in chữ “Chúc mừng sinh nhật” vô cùng tinh xảo bằng Tiếng Anh.

Lục Nhung im lặng nhìn đồng hồ một lúc lâu mới nhỏ giọng nói với tấm thiệp “Cảm ơn.”

Cậu đóng hộp lại, mở ngăn kéo, nhẹ nhàng thả vào.

Bên trong đã có bốn cái hộp to nhỏ khác nhau, đều là cúc áo hoặc đồng hồ đeo tay gì đó. Có tấm thiệp bị lấp lại, có tấm thiệp được viết bằng những nét chữ khác nhau.

Trong mắt Phu nhân Cung, cậu có lẽ đã trưởng thành, cũng đã khôn lớn rồi.

Lục Nhung ngồi trong nhà một lúc, im lặng nhìn ánh mặt trời chiếu ngoài cửa sổ.

Đến hai giờ hơn, cậu mới giật mình tỉnh táo, đứng dậy ra ngoài, bắt xe bus công cộng.

Lục Nhung muốn đến viện mồ côi.

Anh trai của Khương Thiệu làm việc ở viện mồ côi.

Anh trai của Khương Thiệu tên là Khương Ân, được cha mẹ Khương Thiệu nhận nuôi từ nhỏ, ngoại hình không hề giống với Khương Thiệu.

Trước đây, Khương Ân chơi đàn rất hay.

Mấy năm trước, Khương Ân mắc bệnh nặng, không đàn được nữa. Anh quay về viện mồ côi mình từng ở để làm việc. Mỗi ngày, anh đều dạy bọn trẻ ít bài học cơ bản.

“Anh Ân.” Lục Nhung vừa thấy Khương Ân đã ngoan ngoãn gọi to.

“Tới đây.” Khương Ân cười dịu dàng “Hôm nay bọn anh định ra ngoài tổ chức hoạt động một chút, đang lo thiếu người. Anh bảo thứ sáu nào em cũng tới, có khi còn chăm chỉ hơn cả tên nhóc Khương Thiệu kia nữa ấy.”

“Em, em không có việc gì để làm.” Lục Nhung giải thích thay cho Khương Thiệu “Anh Thiệu bận.”

“Nó đúng là bận thật.” Khương Ân nói “Việc đó cũng không còn cách nào, anh không nói nó nữa.”

“Chị, chị, chị Giai đâu ạ?” Lục Nhung hỏi.

“Cô ấy à?” Về mặt Khương Ân càng trở nên dịu dàng hơn, cả người nhìn qua ấm áp không ít “Cha mẹ nuôi cô ấy hôm nay tới chơi, cô ấy ở cùng mọi người, muộn mới đến được. Sao? Sợ cô ấy lại véo má hả?”

Lục Nhung vội nói “Không, không phải.”

Cậu thu dọn đồ đạc, dẫn đám trẻ đi chơi giúp Khương Ân và những người khác.

Đám trẻ rất hưng phấn, vây quanh Lục Nhung ríu rít nói về hành trình đi chơi lần này. Tớ một câu, cậu một câu, khiến cho Lục Nhung cảm thấy như mình sắp không nghe rõ nữa.

Đám trẻ chơi rất vui.

Diệp Giai Giai mãi chạng vạng mới tới được.

Cô mang theo bánh kem tới.

Vừa thấy Lục Nhung, cô lập tức ôm chầm lấy cậu “Bảo bối Lục Nhung, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn ạ.” Lục Nhung nhỏ giọng nói cảm ơn.

Diệp Giai Giai hí mắt xoa bóp mặt cậu “Bảo bối nhỏ Lục Nhung, em phải cười nhiều một chút, nếu không, sẽ lãng phí cái núm đồng tiền này lắm đó.”

Lục Nhung gật gật.

Đám trẻ hát bài hát sinh nhật tặng cho Lục Nhung.

Lục Nhung cầm dao Diệp Giai Giai đưa, nghiêm túc cắt bánh.

Cậu đã hai mươi hai tuổi.

Lục Nhung quay đầu nhìn Diệp Giai Giai và Khương Ân.

Diệp Giai Giai và Khương Ân mỉm cười nhìn cậu.

Diệp Giai Giai vui vẻ nói “Chia bánh, chia bánh!”

Ánh mắt Khương Ân dịu dàng nhìn Diệp Giai Giai.

Khương Ân và Diệp Giai Giai quen nhau từ nhỏ. Bọn họ đều là trẻ mồ côi của viện, sau đó được hai gia đình khác nhau nhận nuôi.

Mấy năm trước, lúc Khương Ân làm phẫu thuật bị xuất huyết nhiều. Diệp Giai Giai đúng lúc ở gần đó, lập tức đến bệnh viện hiến máu cho anh.

Gặp lại như vậy đúng là rất có duyên phận.

Bây giờ, cả hai thật hạnh phúc.

Lục Nhung chia bánh xong, bản thân cũng cầm một miếng cắn lấy một miếng nhỏ.

Rất mềm.

Rất ngọt.

Lúc Lục Nhung ngồi xe bus về đến nhà, trời đã tối om.

Cậu móc chìa khóa ra mở cửa, phát hiện đèn trong nhà sáng.

Khương Thiệu đang ngồi đó xem phim.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Khương Thiệu cầm điều khiển tắt tiếng ti vi, quay đầu nhìn Lục Nhung đang sững người.

“Khương, Khương Thiệu.” Lục Nhung đổi dép xong “Không, không phải anh có chương trình phải quay à?”

“Quay xong rồi.” Khương Thiệu nói.

“Nhanh, nhanh vậy à?”

Khương Thiệu ngoắc ngoắc cậu.

Lục Nhung đi tới.

Khương Thiệu kéo tay Lục Nhung, để Lục Nhung ngồi lên đùi mình, tay ôm lấy thắt lưng mềm mại đẹp đẽ của Lục Nhung, nói “Hôm nay là sinh nhật cậu à?”

Thân thể Lục Nhung rất mẫn cảm, bị Khương Thiệu sờ, cả người có chút như nhũn ra. Cậu “Ừm” một tiếng, vừa giống đáp lại, vừa giống làm nũng.

Khương Thiệu đề Lục Nhung lên ghế sofa, thân thể trắng kiện cũng áp tới. Anh liếm liếm cổ Lục Nhung “Bảo bối, sao cậu có thể quyến rũ người khác như thế? Tôi bị cậu làm cứng rồi, cậu phải phụ trách cho tử tế đây.”

“Tôi, tôi, tôi đâu có.” Viên mắt Lục Nhung ửng đỏ, càng nói lắp.

“Cậu có.” Khương Thiệu chỉ trích xong, không khách khí hôn lên môi Lục Nhung, ở trên sofa ăn sạch cậu từ trong ra ngoài. Cho dù, Lục Nhung không chịu nổi nữa, khóc lóc cầu xin, Khương Thiệu cũng không bỏ qua.

Nước mắt của Lục Nhung luôn là thứ trợ hứng cho Khương Thiệu trong việc ái ân của bọn họ.

Mãi đến tận khi tận hứng, bắn xong, Khương Thiệu mới hôn lên núm đồng tiền của Khương Thiệu, dỗ dành “Bảo bối, đừng khóc, cậu bao dưỡng tôi không phải để tôi hầu hạ cậu sao? Tôi cố ý về đón sinh nhật với cậu đó.”

7. Chương 7

Cái ôm của Khương Thiệu rất lớn, rất ấm.

Lục Nhung cuộn trong lòng anh, cảm giác như cả người nhỏ hơn Khương Thiệu một số.

Khương Thiệu ôm chặt cái eo nhỏ của Lục Nhung trên đùi, giống như đang ngắm nghía một tác phẩm nghệ thuật.

“Sao lại cứ thấy cậu chưa lớn vậy nhỉ.” Khương Thiệu nói “Làm tôi có cảm tưởng mình đang làm tình với trẻ vị thành niên ấy.”

“Tôi, tôi, tôi...”

“Có lúc còn giống một con thú con bị kinh hãi nữa.” Môi Khương Thiệu dán lên vành tai đỏ bừng của Lục Nhung, tỏ ý muốn cắn “Có phải, cậu cố ý quyến rũ tôi hay không?”

Lỗ tai Lục Nhung bị Khương Thiệu làm nóng bừng.

Cậu vốn dĩ không biết cách nói chuyện với người khác, nghe Khương Thiệu nói thế cũng không biết phản bác làm sao.

Lục Nhung vui mình trong lòng Khương Thiệu giả bộ ngủ.

Khương Thiệu bận cả ngày, lại dẫn vật Lục Nhung cả đêm, có chút mệt mỏi, hơi thở rất nhanh đã phả ra đều đều.

Lỗ tai Lục Nhung dán lên ngực anh.

Thình.

Thịch.

Thình.

Thịch.

Nhịp tim của Khương Thiệu bình ổn mà hữu lực.

Lục Nhung không dám động.

Đến cả hít thở cũng không dám hít thở mạnh.

Qua một lúc lâu, xác định Khương Thiệu đã ngủ, cậu mới nhỏ giọng nói “Xin lỗi... Xin, xin, xin lỗi... Tôi, tôi không biết...”

Lục Nhung nhắm mắt.

Mi mắt ướt sũng.

Sau khi ngủ, Lục Nhung mơ một giấc mơ.

Cậu đang chạy trong sân tập.

Xung quanh có rất nhiều người.

Là tiết thể dục.

Kiểm tra chạy 1500m.

Đám con gái đã chạy xong, đang ríu rít nói chuyện phía xa xa.

Cậu chạy rất lâu, rất lâu.

Cảm thấy mệt chết đi được.

Người chạy cùng cậu càng ngày càng ít.

Lúc chạy đến chỗ thầy thể dục đứng, đã không còn ai chạy cùng cậu nữa.

Cậu ngạc nhiên, muốn đứng lại.

“Em hãy còn một vòng nữa.” Thầy thể dục nói.

Những người khác ha ha bật cười.

Mặt Lục Nhung đỏ bừng, chạy về phía trước.

“Cậu yếu thật đấy.” Một giọng nói truyền đến từ bên cạnh.

Lục Nhung quay đầu nhìn.

Khuôn mặt của Khương Thiệu hiện ra trước mặt cậu.

“Chạy chậm như thế, sao cậu làm được vậy?” Khương Thiệu nhướn mày nhìn cậu.

Mặt Lục Nhung càng đỏ “Tôi, tôi, tôi...”

Khương Thiệu cười lớn “Ồ, đồ đồ đồ nói lấp, cậu thật thật thật đáng đáng đáng đáng yêu ha.”

Lục Nhung hơi tức giận.

Cậu quyết định không để ý đến anh nữa.

“Người khác đều chạy xong hết rồi.” Khương Thiệu vẫn tiếp tục nói.

“Chỉ còn mỗi mình cậu đang chạy thôi.”

“Có nhiều người nhìn cậu lắm.”

“Anh, anh anh...” Anh thật, thật quá đáng!

Khương Thiệu vừa châm chọc vừa chạy cùng cậu hết một vòng.

Lục Nhung đã quên việc nhìn xung quanh, chỉ lo tức giận với Khương Thiệu.

Tiếng của thầy thể dục truyền tới tai Lục Nhung “Lục Nhung, đừng chạy nữa! Em đã chạy đủ 1500m rồi.”

Mặt Lục Nhung lại lại đỏ lên.

Khương Thiệu đỡ cậu, để cậu bước chậm về phía trước.

“Anh Khương đẹp trai quá đi!”

Bạn cùng lớp ở cạnh cảm thán.

Lục Nhung quay đầu nhìn.

Khương Thiệu liếc mắt.

“Anh, anh Khương, cảm, cảm ơn anh.” Lục Nhung lí nhí nói.

“Không, không, không cần cảm ơn đâu.” Khương Thiệu đáp.

“ ... ”

Giấc mơ này rất dài.

Lúc Lục Nhung tỉnh lại, trời đã sáng.

Một bàn tay to rộng sờ trán cậu.

“Cậu lại sốt rồi.” Khương Thiệu nói “Cậu yếu thật đấy, Lục Nhung.”

“Tôi, tôi, tôi...” Lục Nhung không nói lên lời.

“Hôm nay tôi không có việc gì, lại bất đắc dĩ ở lại chăm sóc cậu vậy.”

“Khương, Khương Thiệu.” Lục Nhung lấy dũng khí hô lên.

Khương Thiệu chăm chú nhìn cậu.

Lục Nhung im bật.

Khương Thiệu nắm tay cậu, chậm chậm chơi đùa.

Lục Nhung nhỏ giọng nói “Tôi, tôi muốn ăn cháo.”

Khương Thiệu hôn lên mặt cậu “Được, người bệnh là to nhất.”

Khương Thiệu đứng dậy ra ngoài.

Lục Nhung kéo chăn lên cao.

Che đi viên mắt ửng hồng.

Cậu, cậu, cậu vẫn không thể nói ra được.

Cậu, cậu thật xấu xa.

8. Chương 8

Bệnh của Lục Nhung khỏi rất nhanh.

Hôm sau đã không sao nữa rồi. Cậu bảo Khương Thiệu bận chuyện của mình đi, không cần chăm sóc cậu nữa.

Nhưng Khương Thiệu lại nói “Tôi muốn tìm lí do để nghỉ thôi.” Anh ngồi lên sofa, dáng vẻ biếng nhác “Cậu nói xem, ảnh đế tôi cũng giành được rồi, tiền tôi cũng kiếm được nhiều rồi, có thể nói là không phải cái loại nghệ sĩ hạng bét nữa rồi, còn bận rộn như thế làm gì hả?”

Lục Nhung “Ừm” một tiếng, không biết nói gì tiếp theo.

Khương Thiệu đến gần, hôn lên môi cậu, hỏi “Sao? Gần đây hình như im lặng hơn nhỉ? Có phải tôi hầu

hạ không tốt không?”

“Không, không.” Lục Nhung ngẩng đầu, thành thành thật thật nhìn Khương Thiệu “Anh, anh tốt lắm.”

“Là người tốt hay là đồ tốt?” Khương Thiệu nhướn mày.

“Đều, đều tốt.” Mặt Lục Nhung nóng bừng, giọng hơi run “Cảm ơn.”

“Coi cậu nói cảm ơn kìa.” Khương Thiệu nhéo gương mặt có má lúm đồng tiền của Lục Nhung “Ai không biết còn tưởng tôi bắt nạt cậu.”

“Không, không đâu.” Lục Nhung hít mũi “Cảm ơn anh, chăm, chăm sóc tôi.”

Khương Thiệu rút cuộc cũng không được nghỉ ngơi tử tế.

Anh bị người đại diện liên tục gọi điện kêu ra ngoài.

Lục Nhung thở phào nhẹ nhõm.

Nếu còn làm lỡ công việc của Khương Thiệu nữa, cậu, cậu càng không đền nổi.

Lục Nhung im lặng ngồi một lúc mới đứng dậy đi đến phòng vẽ tranh.

Cậu vẽ thẳng đến trưa thì nhận được điện thoại của một đàn anh “Lục Nhung, cậu cứu anh với!”

Lục Nhung sửng sốt.

Đàn anh gọi Lục Nhung ra ngoài ăn cơm, ăn xong mới nói “Không phải anh có mở một lớp bồi dưỡng sao? Hôm nay lớp có một tên nhóc học viên mới. Cậu ta nói bọn anh không có tư cách dạy cậu ta. Em tới trấn thủ giúp anh có được không?”

Lục Nhung chần chừ nói “Em, em...”

Đàn anh lại nói “Đừng từ chối vội. Tên nhóc kia vẽ khá lắm, là một mầm non tốt đấy. Có điều kiêu ngạo quá. Em không cần dạy tên nhóc xấu xa đó thật đâu, chỉ cần đến vẽ một hai bức áp chế nhuệ khí của cậu ta là được rồi. Khác gì việc em đổi chỗ luyện vẽ từ phòng tranh sang lớp bồi dưỡng của anh đâu!” Anh ta giờ nắm ngón tay về phía Lục Nhung “Mỗi tuần em đến hai buổi chiều, một tháng anh trả em từng này, năm nghìn. Tranh vẽ xong thuộc về em, em có đồng ý để lại lớp bồi dưỡng hay không đều được, nếu em đồng ý nữa thì anh mua chúng luôn!”

Năm nghìn.

Lục Nhung nhớ tới tờ giấy nợ Khương Thiệu bắt cậu kí.

Nếu như cậu lấy hết tiền trong tay trả cho Khương Thiệu, thì cũng phải nghĩ cách kiếm tiền nuôi thân.

Cậu cũng sắp tốt nghiệp đại học nữa.

Lục Nhung gật đầu với đàn anh.

Buổi chiều, cậu theo đàn anh đến lớp bồi dưỡng.

Học sinh ở lớp bồi dưỡng đều là học sinh trung học.

Lục Nhung cảm thấy còn luống cuống hơn cả khi cậu tiếp xúc với đám trẻ bên viện mồ côi.

Nhưng nghĩ đến năm nghìn, cậu lại âm thầm tự cổ vũ bản thân.

Lục Nhung dọn giá vẽ đàn anh chuẩn bị ra, tinh tâm lại chuẩn bị vẽ.

Vừa cầm bút vẽ lên, cậu liền quên sạch mọi thứ.

“Anh vẽ đẹp đấy.”

Lúc Lục Nhung vẽ xong nét bút cuối cùng, một giọng nói mang theo tính tình trẻ con vang lên cạnh cậu.

Lục Nhung sửng sốt.

Cậu nhin xuống thói quen nói lắp, cẩn thận nói ra hai chữ “Cảm ơn.”

Đó là một cậu thiếu niên nhìn qua có chút bất cần.

Tai trái còn đeo một chiếc khuyên tai bằng kim cương.

Cậu thiếu niên này rõ ràng mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, nhưng cũng đã cao hơn cậu gần nửa cái đầu.

“Tôi học với anh.” Cậu thiếu niên nói.

“Tôi, tôi, tôi...” Lục Nhung lắp bắp.

“Không được à?” Cậu thiếu niên nhìn cậu.

“Được, được.” Lục Nhung luôn không có dũng khí từ chối ai.

9. Chương 9

Lục Nhung có nhiều hơn một học sinh.

Năm tư không cần lên lớp, cậu thương lượng thời khóa biểu với đàn anh xong, quyết định cuối tuần sẽ đến lớp bồi dưỡng.

Cậu thiếu niên xỏ khuyên cũng đến vào cuối tuần.

Cậu ta tên là Cố Kiêu, kiêu trong kiêu dũng thiện chiến.

Cố Kiêu quả thực rất có thiên phú.

Tranh cậu ta vẽ cực kì có tính xâm lược, có lúc còn có thể vẽ ra mấy bức táo bạo như tranh khỏa thân.

Tác phẩm luyện tập hôm nay của cậu ta chính là thiếu nữ khỏa thân.

“Thầy Lục, thầy đỏ mặt kìa.” Cố Kiêu nói “Bây giờ, con gái cũng không dễ đỏ mặt mà thầy lại đỏ mặt.”

“Tôi, tôi...” Lục Nhung không biết đáp thế nào, chỉ đành nói “... Tranh cậu vẽ không tệ.”

“Ồ.” Cố Kiêu có chút đắc ý.

“Chỉ, chỉ là kết cấu cơ thể không đúng lắm.” Lục Nhung thấy Cố Kiêu trừng mắt, thoáng lui về sau một bước, cẩn thận nói tiếp “Nét vẽ có chút loạn, còn, còn có...”

“Còn có cái gì?” Cố Kiêu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Màu, màu sắc dùng chưa thuần thực lắm, có nhiều chỗ bị, bị nhạt, có nhiều chỗ lại bị, bị đậm.” Lục Nhung vừa nói vừa chỉ cho Cố Kiêu thấy.

“Thầy để ý kĩ thật.” Sắc mặt Cố Kiêu nín nhịn, giật bức tranh xuống, vo lại thành cục rồi ném vào thùng rác.

“Cậu, cậu...” Lục Nhung hơi cuống.

“Kết cấu cơ thể không đúng, nét vẽ không đúng, màu sắc không đúng.” Cố Kiêu sổ ra một tràng “Một bức tranh như thế thì còn lại cái gì? Không ném đi còn để đấy cho người ta cười à?”

“Chờ, chờ cậu lên đại học rồi, sẽ không cần để ý đến những cái này nữa.” Lục Nhung nói “Giờ, giờ cần bồi dưỡng nền tảng cho tốt trước đã, cho nên tôi, tôi mới nói cho cậu biết.”

Cố Kiêu đã tìm hiểu tính cách Lục Nhung từ trước, tự nhiên cũng không giận cậu. Cậu ta xoa bụng “Tôi đói rồi. Thầy Lục, chúng ta đi ăn đi, tôi mời.”

Lục Nhung “Tôi, tôi...”

Cố Kiêu hoàn toàn không cho Lục Nhung cơ hội từ chối, trực tiếp kéo cậu rời khỏi lớp bồi dưỡng.

Lục Nhung bị Cố Kiêu kéo đi ăn McDonald.

Lục Nhung bị Cố Kiêu nhét cho một cái Hamburger.

Lục Nhung nhìn chằm chằm cái Hamburger to đùng, không biết phải ăn từ đâu.

“Không phải thầy chưa ăn bao giờ đấy chứ?” Cố Kiêu không nhịn được hỏi.

“...”

“Tôi cứ cảm thấy thầy như lớn lên trong chân không ấy, không ngờ lại đúng thật.” Cố Kiêu cầm miếng khoai tây chiên dính tương cà đổ rục đến bên mép Lục Nhung “Cái này ăn được chứ hả? Nếm thử đi.”

Lục Nhung nói “Tôi, tôi... Ô.”

Cố Kiêu nhét thẳng miếng khoai vào miệng Lục Nhung.

Vị chua chua ngọt ngọt hiện ra rõ rệt trong miệng cậu.

Rộp.

Miếng khoai tây bị cắn đứt.

“Mùi vị không thể coi là ngon lắm.” Cố Kiêu nói “Cũng không tốt cho sức khỏe, nhưng thỉnh thoảng ăn cũng được. Mua cũng mua rồi, thầy ăn hết Hamburger, tôi mới cho thầy về.”

Lục Nhung chỉ đành há miệng cắn một miếng nhỏ lên cái Hamburger.

“Thầy từng đi khu vui chơi chưa?” Cố Kiêu lại đột nhiên hỏi.

“...”

“Xem ra là chưa rồi.” Cố Kiêu ăn xong cái Hamburger của mình, phán chắc nịch.

Lục Nhung không đáp.

Cố Kiêu nói tiếp “Nhìn qua thầy còn nhỏ hơn tôi, giống như một tên nhóc tội nghiệp đáng thương vậy.”

Lục Nhung không nhịn được, phản bác “Không, không đúng!”

Tuy rằng cha mẹ cậu chia tay từ nhỏ, số lần cậu gặp họ rất ít. Nhưng bọn họ rất hào phóng với cậu, tháng nào cũng cho cậu rất nhiều tiền tiêu vặt, sinh nhật cũng cho người mang quà tới...

Cuộc sống của cậu tốt hơn nhiều người lắm.

Là, là cậu nhất gan, tính cách nhu nhược, nên mới vô dụng như vậy.

“Vậy à.” Cố Kiêu đáp “Mai là sinh nhật tôi, người trong nhà bận hết rồi, không có thời gian cho tôi, mai thầy đi chơi với tôi đi.”

Lục Nhung do dự.

Cố Kiêu than thở “Haiz, xem ra tôi phải đón sinh nhật một mình rồi.”

Lục Nhung đành nói “Thôi, được rồi.”

“Nghe miễn cưỡng quá.”

“Không, không miễn cưỡng.”

“Vây ok ha, nhà thầy ở đâu, mai tôi cho tài xế đến đón thầy.”

“Tôi, tôi tự đi được rồi.”

“Thế cũng được, chín giờ gặp nhau ở cổng khu vui chơi không thành vấn đề chứ hả?”

“Không, không.”

Lục Nhung ăn xong Hamburger, không đồng ý cho Cố Kiêu đưa mình về mà tự đi xe bus về.

Cố Kiêu nhìn Lục Nhung rời đi, ngồi vào trong xe. Lúc này, điện thoại của cậu ta vang lên. Cố Kiêu nhìn thoáng qua, vẻ mặt chán ghét cầm máy lên một lúc lâu mới nghe điện “Không cần gọi đến nữa, tôi chơi chán rồi, chúng ta chia tay đi. Khóc cái gì? Yên tâm, đồ tặng cô rồi không đòi lại đâu.”

Cố Kiêu nói xong, cũng chẳng thèm quan tâm xem cô nhóc bên kia khóc thương tâm thể nào mà trực tiếp cúp máy.

Cậu ta mở album ảnh trong điện thoại ra, ấn vào một tấm hình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Người hai mươi hai tuổi mà có thể đáng yêu như vậy...

Không biết lúc nào mới có thể nếm thử.

10. Chương 10

Lục Nhung về đến nhà, sắc trời đã hơi đổi sang màu đen.

Lục Nhung nương theo ánh đèn trong hành lang để bật đèn phòng khách lên.

Kết quả, cậu nhìn thấy một người đang ngủ trên sofa.

Lục Nhung hoảng sợ.

Đợi khi thấy rõ là Khương Thiệu, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, thay dép đi vào.

Khương Thiệu hình như rất mệt.

Anh ngủ rất say.

Lục Nhung nhớ lại lời Khương Thiệu nói hôm đó. Anh nói, anh đã không còn là ngôi sao hạng bét nữa, còn bận rộn như thế làm gì.

Lục Nhung lại nhớ tối nào đó Khương Thiệu uống say.

Tối đó, Khương Thiệu nói, anh muốn đứng ở nơi bắt mắt nhất, để người kia không thể quên đi sự hiện hữu của anh.

Khương Thiệu ôm cậu gọi ra một cái tên.

Lục Nhung liền biết bí mật của Khương Thiệu.

Lục Nhung biết vì sao Khương Thiệu rõ ràng ghét cậu như vậy nhưng vẫn chấp nhận để cậu bao dưỡng.

Không chỉ để chữa bệnh cho Khương Ân.

Khương Thiệu và cậu, trong lòng đều có một người muốn thích nhưng không thể thích.

Lục Nhung nắm tay Khương Thiệu.

“Xin, xin, xin lỗi.”

Anh, anh vẫn luôn không biết.

Cậu cảm thấy, cảm thấy Khương Thiệu rất mạnh mẽ, vĩnh viễn sẽ không bị tổn thương. Không ngờ, Khương Thiệu cũng sẽ có tâm trạng buồn bã và khát vọng ẩn sâu như vậy.

Khát vọng đi đến nơi càng cao hơn.

Khát vọng có thể sánh vai bên người tốt nhất, dắt tay nhau đến cuối đời.

Mũi Lục Nhung cay cay, nỗ lực đỡ Khương Thiệu về giường nằm, nhưng đỡ thế nào cũng không lay chuyển được Khương Thiệu.

Viên mắt Lục Nhung lại đỏ lên.

Cậu chạy về phòng, cầm chăn mỏng ra đắp cho anh.

Lục Nhung vừa đắp chăn cho Khương Thiệu, hai mắt của Khương Thiệu đã mở ra.

Mắt Khương Thiệu rất đẹp.

Các fans đều nói, lúc Khương Thiệu nhìn bạn chăm chăm, bạn sẽ cảm thấy như mình có cả thế giới.

“Tôi, tôi...” Lục Nhung bị Khương Thiệu nhìn đến hốt hoảng.

Khương Thiệu ngồi dậy, cởi cúc áo đóng chặt, nhàn nhạt hỏi “Đi đâu?”

Lục Nhung thành thật khai báo “Đi, đi đến lớp bồi dưỡng.”

“Lớp bồi dưỡng còn nuôi cơm?” Khương Thiệu nhíu mày “Đãi ngộ không tệ nhỉ.”

“Tôi, tôi...” Lục Nhung không nói lên lời.

Khương Thiệu giống như cũng chỉ tiện miệng hỏi, không thật sự có hứng thú truy đuổi đến cùng.

Anh ôm lấy Lục Nhung, xách cậu đi tắm.

Cổ tay Lục Nhung bị Khương Thiệu nắm hơn đỏ lên.

Lục Nhung nói “Đau.”

“Thiếu tiền đến thế, chi bằng để tôi đến bao dưỡng cậu.” Khương Thiệu nắm chặt cổ tay Lục Nhung “Trên người toàn mùi khó ngửi.”

“Vẽ, vẽ đều phải dùng màu hết.” Lục Nhung phản bác “Tôi, tôi vẽ tranh ở nhà cũng có màu.”

Khương Thiệu lấy khăn tắm bao lấy Lục Nhung, ôm về giường rồi mới mở khăn tắm giống như mở quà.

“Khương, Khương Thiệu.” Lục Nhung hơi hoảng hốt.

“Tính ra, hôm nay là kỉ niệm bốn năm cậu bao dưỡng tôi đấy.” Khương Thiệu nắm cầm Lục Nhung, nhìn hai gò má hơi ửng đỏ của cậu.

“Tôi, tôi... Xin, xin lỗi.”

“Cậu cho tôi tiền, giúp anh tôi chữa bệnh, còn cho tôi làm cậu.” Khương Thiệu hôn môi Lục Nhung “Sao lại xin lỗi tôi? Tôi phải cảm ơn cậu tử tế mới đúng.”

Lục Nhung đỏ mắt.

Khương Thiệu nói “Ngày kỉ niệm đáng giá thế này, chúng ta làm chút gì đặc biệt đi.”

Tim Lục Nhung đập loạn, giữ tay Khương Thiệu “Đừng, đừng mà.”

Khương Thiệu lại hôn Lục Nhung, tránh khỏi tay cậu “Không phải sợ. Lần trước, cậu không thích bịt mắt. Tôi sẽ không bịt mắt cậu lại nữa.” Anh xuống giường, lấy ra một máy quay loại nhỏ, đặt lên giá quay ở trước giường, chỉnh góc độ “Chúng ta quay lại kỉ niệm đi.”

Lục Nhung “Tôi, tôi... Đừng...”

Khương Thiệu quay về giường, bắt được mắt cá chân Lục Nhung, không cho cậu chạy trốn.

Khương Thiệu kéo Lục Nhung “Sao lại dừng? Ngày quan trọng thế này đương nhiên phải lưu lại làm kỉ niệm chứ!” Anh ôm Lục Nhung vào lòng, bức bách cậu đối mặt với máy quay, dục dõ nói “Giới thiệu chút đi.”

Lục Nhung bật khóc.

Khương Thiệu cầm tay Lục Nhung, để cậu sờ dục vọng đã ngẩng cao của anh “Không nghe lời, tôi sẽ ở trước máy quay hung hăng làm cậu!”

Lục Nhung nghẹn ngào nói “Tôi, tôi là Lục Nhung.”

“Thật ngoan.”

“Tắt, tắt đi được không?”

“Không, không, không.” Khương Thiệu ác liệt cười “Bảo bối, cậu ngoan như này, càng khiến tôi muốn hung hăng làm cậu. Cậu khóc đẹp thế, tôi đương nhiên phải quay lại, mang theo bên người để cẩn thận thưởng thức rồi.”

Lục Nhung muốn tránh ra, nhưng lại bị Khương Thiệu vây chặt lấy. Mãi đến khi cả người cậu mất hết sức lực, mềm nhũn nằm trong lòng Khương Thiệu, Khương Thiệu mới buông tha cho cậu.

Nước mắt Lục Nhung vẫn rơi không ngừng.

Khương Thiệu lấy điện thoại, kéo chặn chụp cậu mấy tấm.

Lục Nhung vùi mặt vào ngực Khương Thiệu.

Khương Thiệu hôn tai cậu “Lục Nhung, là cậu trêu chọc tôi trước.”

Lục Nhung cứng người.

Khương Thiệu ghét cậu.

Khương Thiệu vẫn luôn kiêu ngạo.

Vì chữa bệnh cho Khương Ân, nên Khương Thiệu mới chịu khuất nhục để người bao dưỡng.

Lục Nhung nằm yên trong lòng Khương Thiệu, không giãy nữa.

Là cậu sai.

Là cậu khiến cho mọi chuyện trở nên tồi tệ như thế.

11. Chương 11

Sáng hôm sau, Lục Nhung tỉnh lại, máy quay và Khương Thiệu đều đã biến mất.

Tất cả chuyện tối qua giống như một giấc mơ.

Lục Nhung cảm thấy mọi thứ đều phát triển theo hướng tệ hại.

Hình như là từ khi cậu biết được bí mật của Khương Thiệu, muốn dùng hết dũng khí của mình để kết thúc mối quan hệ của bọn họ...

Lục Nhung có chút khó chịu.

Cậu hối hận, hối hận vì bốn năm trước đã nói ra câu nói bao dưỡng Khương Thiệu kia. Đáng ra, cậu nên nói thẳng cho Khương Thiệu biết, cậu thích nghe Khương Ân đàn, có thể cho Khương Ân mượn tiền chữa bệnh. Nếu nói vậy, thì Khương Thiệu đã không ghét cậu. Quan hệ giữa bọn họ cũng không biến thành như bây giờ. Mà cậu, cũng sẽ không trở thành vật cản trên con đường theo đuổi người trong lòng của Khương Thiệu.

Lục Nhung nhìn đồng hồ, ăn lung tung ít bánh mì rồi ra khỏi nhà.

Lúc cậu đến khu vui chơi mới tám giờ bốn mươi. Cuối xuân nên thời tiết không lạnh cũng không nóng, trời nhiều mây, mặt trời không quá lớn, có gió thổi man mát, rất dễ chịu.

Lục Nhung xếp hàng mua hai vé.

Cố Kiêu đến sớm mười phút, nhìn thấy Lục Nhung đang mua vé. Cậu ta nhìn cần cổ trắng nõn của Lục Nhung, nói “Tối sớm vậy.”

Lục Nhung đưa vé cho cậu ta “Sinh nhật vui vẻ! Tôi, tôi không biết chuẩn bị quà gì. Tôi, tôi mời cậu chơi vậy.”

“Chơi gì cũng được chứ?” Ánh mắt của Cố Kiêu lưu luyến mãi ở vết đỏ dưới tai Lục Nhung.

Vốn dĩ nhìn Lục Nhung thuần khiết như một con thỏ trắng khiến cậu ta còn do dự không nỡ xuống tay, nhưng giờ xem ra cũng không phải dạng thuần khiết lắm nhỉ.

Cái vết đỏ kia cậu ta đã quá quen. Phải có người mút lâu lắm mới có thể ra được như thế.

Lục Nhung nhạy cảm nhận ra ngữ khí và đường nhìn của Cố Kiêu không được bình thường.

Cậu nhin không được nghiêm mặt, cứng rắn nói “Không được, nguy hiểm thì không được chơi!”

Cố Kiêu nói “Thầy thật đáng yêu. Tôi đảm bảo không nguy hiểm một chút nào đâu!” Cậu ta nhếch môi cười “Tuy là thầy mời tôi chơi, nhưng quà thì vẫn phải có. Không bằng, chiều chúng ta về lớp bồi dưỡng, thầy vẽ cho tôi một bức, thế nào? Không vẽ cái khác, chỉ vẽ tôi! Tôi rất thích tranh của thầy!”

Lục Nhung nghĩ nghĩ, thấy yêu cầu này không đến mức không chấp nhận được, gật đầu nói “Được, được rồi.”

Hai người cầm vé vào cửa, Cố Kiêu sức khỏe tốt, lại thích chơi, kéo Lục Nhung đi chơi từng trò một. Hai chân Lục Nhung nhanh chóng nhũn ra, không muốn đi tiếp nữa.

Cố Kiêu nói “Thầy yếu thật đấy.”

Lúc này, phía trước truyền đến một trận gào hét.

Lục Nhung sửng sốt.

Hình như cậu nghe thấy có người hô to Khương Thiệu? Còn là cả đám hô?

Cố Kiêu nói “Nghe nói hôm nay có chương trình quay ở đây, ảnh đế Khương Thiệu cũng tới. Thầy có phải fan của anh ta không? Nếu có, tôi có thể đi xin chữ kí cho thầy.”

“Không, không phải.” Lục Nhung không hiểu sao hơi hoảng hốt “Không, không, không cần.”

Lục Nhung chủ động lôi kéo Cố Kiêu “Chúng ta ra chỗ khác chơi đi.”

Cố Kiêu đáp “Được. Thừa dịp fans đi gặp idol, những chỗ khác ít người, chúng ta muốn chơi gì thì chơi. Hay là thầy với tôi đi nhảy bungee (*) đi?”

[Nhảy bungee: Kiểu nhảy mạo hiểm mà buộc dây xong nhảy từ trên xuống.]

Lục Nhung mặt cắt không còn giọt máu.

Cố Kiêu nhin không được xoa đầu cậu, ha ha cười “Lừa thầy thôi, thầy à, sao thầy đáng yêu vậy chứ?”

Lục Nhung gật tay Cố Kiêu ra.

Cố Kiêu thuận thế nắm lấy bàn tay mềm mại của cậu, lôi kéo Lục Nhung đến chỗ khác chơi.

Bên kia.

Khương Thiệu kết thúc cuộc gặp ngắn ngủi với fans xong quay về hậu trường.

Anh có phòng nghỉ riêng.

Vừa đóng cửa, Khương Thiệu liền đá văng đồ trang trí bên cạnh, sắc mặt âm u vô cùng.

“Mẹ nó!”

Trợ lí hoảng sợ “Ông tổ tôi ơi, ai chọc cậu thế hả? Lát ghi hình cậu đừng có mà làm hỏng việc đấy!”

Khương Thiệu cười nhạt nói “Muốn tôi không làm hỏng việc, anh giúp tôi theo dõi hai người, cho dù bọn họ làm gì cũng phải chụp lại!”

Trợ lí biết tính Khương Thiệu, nào dám không nghe, lập tức gọi điện cho một tay chó săn quen thuộc đi giúp Khương Thiệu.

Sắc mặt Khương Thiệu vẫn đen xì.

Thấy trợ lí cầm ảnh của Lục Nhung ra ngoài gọi điện, Khương Thiệu lại ác liệt đá tung thùng rác.

“Mẹ nó!”

Nhớ lại cảnh nhìn thấy xa xa kia, Khương Thiệu giận dữ mắng, trong mắt tràn đầy sự tàn bạo.

Nhát gan?

Nhát gan mà dám ở ngoài nắm tay người khác?

12. Chương 12

Lục Nhung và Cố Kiêu chơi hết một buổi sáng.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Cố Kiêu cùng cậu quay về lớp bồi dưỡng. Buổi trưa nên trong lớp bồi dưỡng không có ai. Cố Kiêu theo Lục Nhung về thẳng phòng nghỉ của cậu.

“Đồ mang đến mang đi phiền ra.” Cố Kiêu nói “Không bằng thầy vẽ luôn ở đây đi.”

Lục Nhung ngẩng đầu nhìn Cố Kiêu.

Cố Kiêu đóng cửa sổ, kéo rèm, lại cảm thấy không đủ sáng, giơ tay bật đèn lên.

Cả phòng sáng bừng.

“Thầy muốn vẽ bán thân hay toàn thân?” Cố Kiêu cởi mấy chiếc cúc áo trước ngực ra “Tôi cởi quần áo cho thầy tham chiếu ha?”

“Không, không cần...” Lục Nhung lui về sau một chút, đung phẩy màu nước trên giá vẽ bên cạnh.

Màu bị rơi xuống, đổ đầy ra đất. Những màu sắc khác nhau hòa vào cùng một chỗ, ngẫu nhiên lại sinh ra một màu sắc mới.

Cố Kiêu tiến lên nhặt màu bị đổ đặt sang một bên, một tay vây lấy Lục Nhung, ác ý bôi bàn tay dính màu lên lưng áo cậu. Áo Lục Nhung bị bôi ra đến mấy dấu tay.

Lục Nhung cảm nhận được một loại cảm giác vô cùng quen thuộc trên người Cố Kiêu. Là dục vọng có tính xâm lược vô cùng lớn. Chính là buổi tối ba năm về trước, Khương Thiệu cũng vây cậu như vậy ở trên giường.

Sau đó, bọn họ bắt đầu một đoạn nghiệt duyên.

Lúc đó, cậu cho rằng Khương Thiệu tức cậu, cũng như anh tức tên chủ kia.

Mãi về sau, cậu mới phát hiện, là do cậu có chút giống với anh trai mình...

Tóc bọn họ giống nhau, cảm giác khi sờ không khác lắm.

Khương Thiệu thích sờ tóc cậu.

Lỗ tai bọn họ hơi giống nhau.

Khương Thiệu thích hôn tai cậu.

Mắt bọn họ không giống nhau.

Ánh mắt của anh trai luôn luôn kiên định, giống như trên đời này không có gì làm khó được anh ấy.

Còn cậu thì rất dễ khóc nhè.

Khương Thiệu ghét cậu khóc.

Mỗi lần cậu khóc, Khương Thiệu sẽ càng khiến cậu đau.

Khương Thiệu thích anh trai.

Khương Thiệu ghét cậu.

Bọn họ, bọn họ không nên lên giường với nhau.

Bọn họ hẳn là nên sớm xa nhau.

Như vậy, thì đoạn quan hệ này mới không trở thành vướng bận trong việc Khương Thiệu theo đuổi anh trai.

Nhưng mà, cậu không nói ra được.

Cậu tham lam được có Khương Thiệu làm bạn.

Cậu, cậu muốn có người ở bên.

Cậu không muốn ở một mình.

Cậu thật xấu xa.

Vành mắt Lục Nhung đỏ ửng.

“Đừng, đừng, đừng mà.” Mặt Lục Nhung trắng bệch, liên tục lui mấy bước. Cậu vướng phải giá vẽ bị đổ, cả người ngã ra đất. Cậu tiếp tục lui đến sát chân tường, run rẩy nói “Đừng, đừng qua đây!”

“Thầy đang sợ cái gì?” Cố Kiêu bất đắc dĩ nắm lấy tay Lục Nhung “Đúng là tôi có chút ý xấu với thầy, nhưng nam nữ muốn làm người yêu tôi rất nhiều, thầy không muốn thì tôi ép thầy được sao? Nhìn thầy đi, khóc luôn rồi, có sợ như vậy hả?”

“Tôi, tôi...” Lục Nhung lùi về sau bị Cố Kiêu nắm tay “Xin, xin lỗi.”

Cố Kiêu cho tới giờ cũng chưa thấy người mềm mại như vậy bao giờ.

Rõ ràng là một con thú nhồi bông hoa lá ấu trĩ, trong mắt có chút ý cười, hai núm đồng tiền nhợt nhạt biến sâu, nhưng có khi lại như tồn tại bên ngoài thế giới. Lúc nào cũng sợ như chim sợ cành cong, cái gì cũng có thể dọa khóc.

“Tôi hiểu, không cần xin lỗi đâu.” Cố Kiêu nói “Thời đại nào rồi, thầy nói một câu không được hay sao? Thầy còn vẽ tranh cho tôi không?”

Lục Nhung bình tĩnh lại.

“Thầy sẽ không nói mà không giữ lời chứ?”

“Tôi, tôi...”

“Có phải thầy còn muốn sau khi về sẽ từ chức, không đến dạy tôi nữa, đúng không?”

Lục Nhung không đáp.

“Nếu vậy tôi sẽ đi kiện lớp bồi dưỡng của đàn anh nhà thầy, dám làm quảng cáo giả!” Cố Kiêu giơ hai tay lên, lui ra sau “Đây, tôi đảm bảo, sau này ngoại trừ hỏi thầy các câu hỏi, sẽ cách thầy xa như này, duy trì cự li an toàn, có được chưa?”

“...Được.”

“Dậy đi, dưới đất lạnh.” Cố Kiêu nói.

Lục Nhung nghe theo.

“Cậu, cậu mặc quần áo vào.” Lục Nhung nói.

Cố Kiêu không nói gì cài cúc lại.

Lục Nhung bắt đầu vẽ tranh cho cậu ta.

“Người đó là người như thế nào?” Cố Kiêu ngoan ngoãn làm người mẫu được một lúc, đột nhiên hỏi.

Lục Nhung ngạc nhiên.

Cố Kiêu sờ sờ vị trí dưới tai “Ồ đây của thầy có lưu lại dấu vết.”

Tay cầm bút của Lục Nhung hơi cứng lại, bên tai nóng bừng lên. Cậu không soi gương, nên sáng nay không nhìn kĩ. Nghe Cố Kiêu nói thế, liền cảm thấy cái vết kia vừa nóng bừng vừa cháy rát.

Lục Nhung lại chuyên tâm vẽ một lúc lâu.

Đến tận khi Cố Kiêu nghĩ là Lục Nhung sẽ không trả lời nữa, mới nghe thấy Lục Nhung mở miệng nói.

“Người ấy là một người rất tốt.”

Lại bổ sung thêm.

“Thật sự rất tốt.”

Vậy sao thầy lúc nào cũng không vui?

Cố Kiêu ngẩng đầu nhìn Lục Nhung chăm chú vẽ tranh, không dám hỏi ra.

Cố Kiêu cậu khi nào thì quan tâm người khác vui hay không?

Cậu luôn cho rằng trời đất bao la, ông đây là to nhất.

Chỉ cần cậu thích là được, quan tâm chuyện người khác làm cái chim gì?

13. Chương 13

Lục Nhung đến chạng vạng mới về nhà.

Thật ra, cậu không thích ăn ở bên ngoài lắm.

Cậu làm cho mình một bát mì, lại thêm hai quả trứng rán vàng ươm.

Lục Nhung vừa ăn xong thì điện thoại reo lên, là Ngưu Cẩm Đường gọi.

“Bảo bối nhỏ Lục Nhung, cậu với tên họ Khương kia cắt đứt sạch sẽ chưa?”

Lục Nhung lưỡng lự một chút, đáp “Sạch, sạch rồi.”

“Vậy thì tốt. Chứ dựa vào cái tính yếu đuối của cậu, anh ta lại chả ăn không nhả xương.” Ngưu Cẩm Đường nói “Tôi đi chơi trước đã, về nước gặp lại ha. Đến lúc đó sẽ mang quà đến cho cậu.”

“Cảm, cảm ơn.” Lục Nhung nói xong, Ngưu Cẩm Đường bên kia đã cúp máy.

Lục Nhung nghe thấy bên cạnh cậu ta có tiếng của người khác.

Ngưu Cẩm Đường bao dưỡng rất nhiều người, đều cắt đứt vô cùng sạch sẽ.

Lục Nhung thu dọn bát đĩa, đang định đi tắm thì nghe thấy tiếng mở cửa.

Cậu sững sốt, vô thức lùi về sau một bước.

Là Khương Thiệu.

Lục Nhung thở phào nhẹ nhõm.

“Khương, Khương Thiệu.” Lục Nhung gọi.

Khương Thiệu đóng cửa cái rầm.

Bước chân anh có chút không vững.

Hai mắt Lục Nhung tròn to “Anh uống rượu sao?”

Khương Thiệu đi đến trước sofa, đặt mông ngồi xuống, kéo lỏng cà vạt.

Anh cởi hơn nửa số cúc áo, không nhúc nhích, cũng không trả lời câu hỏi của Lục Nhung.

Lục Nhung pha cho Khương Thiệu một cốc trà đặc.

Cậu cẩn thận tới gần, nhét cốc trà vào trong tay Khương Thiệu.

Bàn tay Khương Thiệu có các khớp ngón tay vô cùng rõ ràng, thon dài lại hữu lực.

Anh nhận cốc trà, đưa lên miệng uống một hớp.

“Khương, Khương Thiệu.” Lục Nhung ấp úng mở miệng.

Cố Kiều nói, thời đại nào rồi, chỉ cần cậu nói không thích là được.

Cậu, cậu không muốn tiếp tục như này nữa.

Cậu không nên tham lam.

“Chúng, chúng ta... Ừm!”

Khương Thiệu đập mạnh cái cốc trong tay. Cái cốc đập xuống nền nhà, choang một tiếng vỡ nát.

Khương Thiệu hôn chặn miệng Lục Nhung, không cho cậu nói ra một câu đầy đủ.

Lục Nhung khẽ run.

Khương Thiệu hôn đến miệng Lục Nhung phát đau, mới giữ chặt cổ tay Lục Nhung hỏi “Cậu định nói gì?”

“Chúng, chúng ta...” Lục Nhung hơi sợ hãi, nhưng vẫn nói ra hoàn chỉnh “Chia, chia tay có được không?”

“Chia tay?” Khương Thiệu cười nhạt “Chúng ta cũng đâu có yêu đương gì đâu mà chia tay? Tôi được cậu bao dưỡng mà.”

“Tôi... Tôi... Xin... Xin lỗi.” Viên mắt Lục Nhung đỏ ửng “Tôi, tôi sẽ cố trả lại tiền cho anh.”

“Trả thế nào? Bán mình cho một cậu ấm ăn chơi phong lưu sao?”

Lục Nhung mê man nhìn Khương Thiệu.

Tay Khương Thiệu nắm lấy eo Lục Nhung, lại phát hiện áo phông của cậu có gì không ổn. Anh cúi đầu nhìn, bất chợt thấy mấy dấu tay rọc rờ rõ ràng.

“Lục Nhung, cậu có bản lĩnh lắm!” Khương Thiệu giận tím mặt, xách Lục Nhung vào trong phòng tắm, mở vòi nước xả lên người Lục Nhung.

Nước lạnh như băng khiến Lục Nhung rùng mình, run rẩy.

“Khương, Khương Thiệu!” Lục Nhung nhin không được nắm lấy cánh tay Khương Thiệu.

Khương Thiệu ném vòi hoa sen đi, ép Lục Nhung lên tường, lột sạch áo cậu.

Lục Nhung cực kì sợ hãi “Khương, Khương Thiệu...” Tóc mái ướt sũng dính trên trán Lục Nhung, không ngừng nhỏ nước. khiến cho viền mắt đỏ ửng của Lục Nhung càng lộ ra vẻ đáng thương.

Đáng thương?

“Cậu dùng cái vẻ diễm đam đáng yêu này để đi quyến rũ người khác đúng không?” Khương Thiệu giữ chặt cổ tay Lục Nhung “Cái tên cậu ẩm ăn chơi phong lưu kia có phải rất thích cái dáng vẻ này của cậu không? Chơi thầy trò rất kích thích đúng không?”

“Tôi, tôi không có!”

“Không có?”

Khương Thiệu xách Lục Nhung ra khỏi nhà tắm.

Anh mở ti vi đã được kết nối với điện thoại trên tường.

Lục Nhung kinh ngạc.

Trên màn hình là ảnh chụp cậu với Cố Kiêu ở khu vui chơi.

Bọn họ chơi nửa ngày.

Sau đó...

Sau đó... Cố Kiêu kéo rèm cửa sổ lại.

“Tôi, tôi, tôi...” Sắc mặt Lục Nhung tái nhợt.

“Lục Nhung, cậu còn gì để nói không?”

Khương Thiệu lật sạch Lục Nhung, nắm lấy đầu vú cậu, phía trên hầy còn một dấu răng “Đây có phải do cậu ta cắn không?”

Lục Nhung lắc đầu liên tục, nghẹn ngào nói “Anh, anh cắn.”

Khương Thiệu hỏi từng cái một, cho đến tận khi hỏi hết các vết tích trên người Lục Nhung xong, cơn giận mới hạ xuống. Anh kéo hai chân Lục Nhung ra, cầm thẳng vào, vừa nắm chặt eo Lục Nhung vừa cắn tai cậu hỏi “Vậy trong này thì sao? Chỗ này ngoài tôi ra còn ai cắn vào không? Lúc cậu ta cắn cậu có sướng không?”

Lục Nhung không chịu nổi, bật khóc “Không, không có người khác, chỉ, chỉ có anh.”

“Không có? Thế cả buổi chiều, cậu ta hầu hạ cậu kiểu gì?” Khương Thiệu ác ý cắn tai Lục Nhung.

“Không, không phải thế.” Lục Nhung nói “Hôm nay là, là sinh nhật cậu ta. Tôi, tôi chỉ vẽ tranh cho cậu ta mà thôi.”

“Sinh nhật của tôi là lúc nào?”

Khương Thiệu bắt ngờ hỏi.

Lục Nhung ngây ngẩn cả người.

Khương Thiệu rút phân thân trong người Lục Nhung ra.

Anh buông tay, xuống giường, đi vào nhà tắm.

Lục Nhung bò dậy nhìn thì chỉ thấy cánh cửa nhà tắm đóng chặt.

Cậu cảm giác như mình trượt chân rơi vào khoảng không.

Cả trái tim rơi vào vực sâu không đáy.

Sinh nhật Khương Thiệu... Là lúc nào?

14. Chương 14

Lục Nhung thấy hơi lạnh.

Cậu xuống giường tìm quần áo mặc vào, nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào.

Chân Lục Nhung có chút nhũn ra. Chỗ vừa bị Khương Thiệu nắm mơ hồ đau nhức.

Cậu quay về giường, nằm xuống, cả người cuộn tròn như một con tôm nhỏ.

Hơn mười phút sau, Khương Thiệu mới đi ra.

Lục Nhung nghe thấy tiếng Khương Thiệu mở tủ quần áo.

Tiếng Khương Thiệu mặc quần áo.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa của Khương Thiệu.

Khương Thiệu sắp đi.

Khương Thiệu rất ít khi ở lại qua đêm.

Chỉ có thi thoảng cậu ốm, Khương Thiệu mới ở lại.

Lục Nhung hít mũi, không để mình khóc ra tiếng.

Khương Thiệu chắc càng ghét cậu hơn?

Cậu tham lam muốn có Khương Thiệu làm bạn, nhưng lại chưa từng quan tâm đến bất cứ thứ gì của Khương Thiệu.

Cậu thậm chí còn không hiểu Khương Thiệu bằng fans của anh.

Bên ngoài truyền tới tiếng đóng cửa nặng nề. Lục Nhung chôn mặt vào gối đầu. Từ nhỏ đến lớn, cậu không có gì xuất sắc cả. Thành tích bình thường, tính cách thì yếu đuối, vĩnh viễn không khiến người khác yêu thích. Đối với cậu mà nói, ánh nhìn của người khác chỉ khiến cậu cảm thấy bất an và không được tự nhiên.

Những người như Khương Thiệu không giống cậu.

Bọn họ trời sinh đã vô cùng hấp dẫn người khác.

Bọn họ đã quen việc trở thành tâm điểm trong mắt mọi người.

Bọn họ giống như sao trên trời, luôn luôn phát sáng.

Cậu và mọi người đều phải ngửa đầu nhìn bọn họ, trong lòng hâm mộ sự bình tĩnh tự tin của bọn họ, khát khao được trở nên dũng cảm và xuất sắc như bọn họ.

Nhưng cậu không làm được.

Cậu vẫn luôn không làm được.

Cậu cũng muốn mình tốt lên một chút, lại tốt lên một chút.

Cậu cũng muốn tìm được người mà mình thực sự thích, đối phương cũng thực thích mình.

Nhưng trên đời nào có sự tốt đẹp như vậy?

Đến cả người khác phái còn không chắc chắn gặp được người thích hợp, thì nói chi đến tỉ lệ những người đồng tính ít ỏi?

Lục Nhung lau nước mắt ngồi dậy.

Cậu đi đến phòng bên cạnh.

Đó là phòng vẽ của cậu.

Cậu cầm bút vẽ, tay hơi run run.

Lục Nhung cúi đầu nhìn, thấy cổ tay mình bị tụ máu.

Là do Khương Thiệu vừa kéo cậu vào nhà tắm gây ra.

Chuyện giữa họ biến thành như bây giờ, ai cũng không thể nói rõ xem giữa bọn họ, rốt cuộc, là loại quan

hệ gì.

Lục Nhung hít một hơi thật sâu.

Qua một lúc lâu, cậu mới tập trung lại đường nhìn.

Cậu giơ tay, phác thảo ra hình dáng một người.

Đó là một người thiếu niên đang chơi dương cầm.

Người thiếu niên đó quay đầu lại, nhìn ra cửa mỉm cười.

Người đó rất dịu dàng.

“Anh cũng có em trai.” Lúc cậu đi nhầm vào phòng đàn, người đó đã nói với cậu như thế “Lớn hơn em hai tuổi, cao hơn em một chút. Nhưng mà nó không thích anh lắm, lại càng không thích nghe anh chơi đàn.”

Tại sao lại có thể có người không thích người tốt như này chứ?

Lục Nhung khi ấy nghĩ.

Cậu thấy dáng người đó rất đẹp.

Người đó chơi đàn cũng rất hay.

Người không thích người đó nhất định khiến người ta ghét vô cùng.

Sau đó, cậu nhìn thấy người đó trên ti vi.

Có đủ loại tin tức.

Cậu không khác nào một bé fan nhỏ, thu thập mọi thứ về người đó.

Rồi lên cấp ba, cậu gặp em trai người đó.

Chính là Khương Thiệu.

Khương Thiệu quả nhiên rất đáng ghét.

Ngày khai giảng đầu tiên, cậu đã đụng phải Khương Thiệu.

Lúc tập huấn, Khương Thiệu là trợ thủ của huấn luyện viên lớp cậu, lúc nào cũng theo dõi cậu.

Mồm miệng Khương Thiệu rất cay độc.

Mãi sau, cậu mới biết, hóa ra vào đợt xuất ngoại năm lớp mười một, Khương Thiệu đã quen được anh cậu.

Anh cậu từng nhắc với Khương Thiệu việc mình có một đứa em sang năm sẽ lên cấp ba, nhờ Khương Thiệu quan tâm nó một chút.

Khương Thiệu đúng là rất quan tâm cậu.

Chỉ là lúc nào cũng nói những lời khó nghe!

Lục Nhung yên lặng thu bút, nhìn bức tranh vẽ ra.

Không hiểu tại sao, cậu lại vẽ khuôn mặt của người thiếu niên kia thành mặt của Khương Thiệu.

Khương Thiệu cười lên không giống như Khương Ân. Nụ cười của Khương Thiệu mang theo chút cỏi mở thẳng thắn của một cậu nhóc to xác.

Vừa ấm áp, vừa sạch sẽ như ánh mặt trời.

Sai rồi.

Cậu vẽ sai rồi!

Lục Nhung giật giấy vẽ xuống, vo thành một cục rồi ném vào trong thùng rác bên cạnh.

Khương Thiệu đã lâu không còn cười như thế nữa.

Lục Nhung lui ra sau vài bước.

Cậu dựa tường ngồi xuống.

Cậu vùi mặt mình vào đầu gối, dùng tay ôm kín đầu.

Nước mắt lăn chã rơi lên nền đất.

Cậu sai rồi.

Cậu thật sự đã sai rồi.

Là cậu làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ như thế.

Cậu không biết làm sao để sửa lại cho đúng.

15. Chương 15

Khương Thiệu giống như biến mất khỏi cuộc sống của Lục Nhung.

Sau khi Ngưu Cẩm Đường về nước, cậu ta mang cho Lục Nhung một đồng vỏ sò màu sắc sặc sỡ, hình dáng đa dạng.

“Lúc nào rảnh cậu cũng nên ra ngoài tham quan đi.” Ngưu Cẩm Đường khuyên răn “Nếu không dám đi một mình thì lần sau đi, tôi tiễn dắt cậu theo luôn.”

Lục Nhung gật đầu.

Đoạn thời gian sau đó, ngoại trừ đến lớp bồi dưỡng, Lục Nhung hầu như không ra ngoài.

Cố Kiều yên phận hơn rất nhiều. Lần nào đến lớp bồi dưỡng cũng đều nghiêm túc vẽ tranh.

Lục Nhung thấy cậu ta càng vẽ càng lên tay.

Lục Nhung kết thúc lớp bồi dưỡng, quay về nhà.

Cậu mở máy tính lên, tìm chương trình tổng hợp về Khương Thiệu.

Do mấy hôm trước, cậu thử xin vào nhóm fans chính thức của Khương Thiệu, muốn thông qua cách này hiểu hơn về anh.

Kết quả, người quản lí gửi lại cho cậu một mặt các câu hỏi, yêu cầu cậu trả lời.

Đương nhiên là điểm vô cùng thâm hiểm.

Đến cả sinh nhật anh, Lục Nhung cũng vừa mới tra được, thì lấy đâu ra khả năng mà trả lời mấy câu hỏi như Khương Thiệu cười với ai nhiều nhất, ở tập nào, phim nào?

Khương Thiệu trên ti vi rất hay cười.

Lục Nhung ấn dừng cảnh Khương Thiệu cười, móc giấy bút ra ghi lại.

Cười với bạn diễn nam A.

Lục Nhung tiện tay vẽ thêm dáng cười của Khương Thiệu lên bên cạnh.

Cậu vẽ rất nhiều, nhưng vẫn cảm thấy như có gì đó không giống với kí ức. Nhìn đi nhìn lại, vẽ tươi cười của Khương Thiệu càng trở nên không rõ.

Tay Lục Nhung khẽ run.

Ký ức cũng là một kiểu lừa gạt.

Có đôi khi thích một chút thôi, cũng có thể biến thành rất thích rất rất thích.

Có đôi khi những chuyện làm cùng với người này cũng có thể bị nhớ nhầm thành người khác.

Lục Nhung xem xong chương trình tổng hợp, lại mở tiếp sang một cuộc phỏng vấn.

Phỏng vấn cũng có thể hỏi rất nhiều chuyện.

Ví dụ như Khương Thiệu thích màu gì nhất.

Màu trắng.

Khương Thiệu mỉm cười đáp lại MC.

Ví dụ như Khương Thiệu thích vị nào nhất.

Chua ngọt.

Khương Thiệu không do dự đáp.

Ví dụ như Khương Thiệu thích người như thế nào.

Lần này, Khương Thiệu im lặng rất lâu.

Cuối cùng, anh mở miệng nói “Tôi thích kiểu người mà cho dù gặp phải chuyện gì cũng bình tĩnh tự tin, xử lý thành thạo, cho dù là núi có cao có hiểm trở thì người đó cũng có thể leo lên đến đỉnh, giống như trên đời này không có gì có thể làm khó được người đó vậy.”

“Cô gái như vậy thật sự rất hiếm nha.” MC không nhịn được, cảm thán.

“Tôi vẫn còn độc thân.” Khương Thiệu mỉm cười tiếp lời “Rất hiếm thật.”

Lục Nhung kinh ngạc nhìn màn hình, không còn nghe thấy Khương Thiệu và MC nói gì sau đó nữa.

Chờ đến khi cậu hồi phục được tinh thần, muốn tua lại đoạn kia để xem, thì điện thoại kêu lên.

Là Cố Kiêu.

Lục Nhung sửng sốt, nghe máy.

Bên kia không phải tiếng của Cố Kiêu mà là một chất giọng Lục Nhung chưa từng nghe thấy bao giờ, to tiếng nói “Alo? Anh là bạn của Cố Kiêu hả? Cậu ta đang uống say ở chỗ chúng tôi nè, anh có thể đến đón cậu ta không?”

Lục Nhung nhíu mày “Cậu, cậu ta còn chưa đến mười tám tuổi!” Chưa thành niên sao lại ra ngoài uống say chứ?

“Làm sao tôi biết được cậu ta bao nhiêu tuổi? Dù sao thì cậu ta cũng uống say rồi!” Người bên kia rất nóng nảy nói “Anh mau tới đây đón cậu ta đi đi, nếu không chúng tôi cứ để cậu ta nằm đây đấy, tôi không phụ trách đâu.”

Lục Nhung sợ Cố Kiêu gặp chuyện không may, cầm chìa khóa cửa, ra ngoài.

Lục Nhung dựa theo hướng dẫn của đối phương đến trước quán bar.

Nhìn bảo vệ đứng ngoài giữ cửa, Lục Nhung có chút sợ, nhưng cậu vẫn kiên trì đi tới.

Bảo vệ ngăn Lục Nhung lại “Anh trai này, có thể cho xem chứng minh thư của anh một chút không?”

Lục Nhung ngây người, rồi tìm chứng minh thư đưa ra.

Bảo vệ chăm chú nhìn Lục Nhung một chút, rồi lại nhìn ngày sinh trên chứng minh thư. Cuối cùng mới để cho Lục Nhung đi vào.

Lục Nhung vào đến bên trong rồi mới hiểu: Người bảo vệ kia nghi ngờ cậu chưa trưởng thành!

Lục Nhung “...”

Lục Nhung chen qua đoàn người, tìm được Cố Kiêu nằm cuộn tròn trên ghế sofa. Bên cạnh Cố Kiêu còn mấy người đang uống rượu. Lục Nhung cắn răng đi tới.

“Ồ, anh là bạn của Cố Kiêu hả?” Một người đàn ông lực lưỡng vừa uống rượu vừa đánh giá Lục Nhung “Anh mới là người chưa trưởng thành đúng không? Bảo vệ cũng cho anh vào cơ à?”

“Tôi, tôi đã là người trưởng thành rồi!” Lục Nhung đẩy Cố Kiêu “Cố, Cố Kiêu, tỉnh, cậu, cậu có thể tự đi được không?”

“Cậu ta say bí tử rồi, gọi không tỉnh đâu.” Người bên cạnh nói.

Lục Nhung cảm thấy tiếng nhạc âm âm trong quán bar rất khó chịu, không muốn ở lại lâu, liền chạy đi tìm bồi bàn giúp mình đỡ Cố Kiêu ra đến ghế đá bên ngoài.

Ra ngoài rồi, Lục Nhung mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu đang định lấy điện thoại của Cố Kiêu xem có gọi được cho người nhà sai lái xe đến đón cậu ta không, thì đột nhiên nhìn thấy con mắt màu hổ phách của Cố Kiêu.

“Cậu, cậu uống say.” Lục Nhung giải thích “Người, người uống rượu với cậu gọi tôi đến, đến đón cậu.”

“Người lạ gọi một cái mà thầy dám đến ngay à?” Cố Kiêu nhìn chằm chằm Lục Nhung “Cứ như thầy ấy, bị người nhìn trúng rồi thì nhất định kiểu gì cũng bị ăn đến không còn xương cốt!”

“Tôi, tôi không ngốc như thế đâu.” Lục Nhung nói.

Cố Kiêu bắt lấy tay Lục Nhung.

Lục Nhung hoảng sợ rút tay lại.

“Thầy cố ý đến đón tôi, tôi phải cảm ơn thầy thế nào mới được đây?” Cố Kiêu ghé đến gần, hơi rượu nồng nặc phả lên mặt Lục Nhung “Hay là tôi hôn thầy một cái nhé.”

16. Chương 16

Lục Nhung dùng sức đẩy Cố Kiêu ra, đứng lên.

Cố Kiêu còn chưa tỉnh rượu, lười biếng nằm trên ghế đá, ngửa đầu nhìn bầu trời ẩn hiện ánh sao.

Đèn rất sáng, mà sao thì rất mờ.

Cố Kiêu hỏi “Vì sao thầy đồng ý đến đón tôi?”

Lục Nhung sững sốt, nói “Cậu, cậu là học sinh của tôi.” Cậu hơi mím môi “Cậu cũng chưa, chưa trưởng thành.”

Cố Kiêu lấy tay che mắt mình.

“Vì, vì sao cậu lại uống rượu?” Lục Nhung không nhìn được, hỏi.

“Liên quan gì tới thầy?” Cố Kiêu đáp “Đến hôn thầy còn không cho tôi hôn.”

“Tôi, tôi.. Cậu, cậu là học sinh của tôi!”

“Haiz, học sinh cái gì? Nếu không phải muốn làm thầy, còn lâu tôi mới đến cái lớp bồi dưỡng rách nát đó.” Cố Kiêu cười khẩy.

Lục Nhung tức đến đỏ mặt.

Cậu nói “Cậu, cậu mau gọi điện cho người đến đón mình đi.”

“Tôi không gọi đấy, tôi thích ngủ ở đây đấy, thầy biến đi.”

Lục Nhung giơ tay lấy điện thoại của Cố Kiêu.

Cố Kiêu giữ chặt tay Lục Nhung “Đến cha mẹ tôi còn không quan tâm tôi, thầy quan tâm tôi làm gì?”

Lục Nhung ngừng lại.

“Thầy đúng là kì lạ.” Cố Kiêu mở mắt, quay đầu nhìn Lục Nhung “Rõ ràng nhất gan như vậy, sao dám đến một mình thế? Có tin tôi cường gian thầy không?”

“Không, không tin.” Lục Nhung nói.

“ ... ”

“Mau gọi người tới đón, đón cậu đi.” Lục Nhung giục.

“Thầy ngồi với tôi mười phút, ngồi với tôi mười phút thôi, tôi sẽ gọi người đến đón.” Cố Kiêu lung lay ngồi dậy, chừa chỗ cho Lục Nhung.

Lục Nhung hơi do dự rồi ngồi xuống.

“Ba mẹ tôi cuối cùng cũng ly hôn rồi.”

“Cãi nhau lâu như vậy, cuối cùng cũng cãi xong rồi.”

“Bọn họ đã có người mới bên ngoài từ lâu rồi, cuối tuần nào cũng về giả bộ yêu thương nhau để lừa ai chứ?”

Lục Nhung im lặng ngồi nghe.

Cố Kiêu quay đầu nhìn cậu “Thầy thì sao?”

Lục Nhung mờ mịt.

Cố Kiêu nói “Với cái tính bị người bán đi lúc nào cũng không biết này, sao thầy lớn được đến từng này thế?”

“Lúc, lúc còn nhỏ có bảo mẫu.” Lục Nhung nói “Sau đó, sau đó gặp được rất nhiều người tốt. Ba mẹ cũng vẫn, vẫn cho tôi tiền, hai, hai phần liền, cho nên tôi, tôi chẳng thiếu thứ gì cả.”

“ ... ”

Cố Kiêu nhéo mặt Lục Nhung.

Lục Nhung “...”

“Tôi bị thầy dỗ rồi!” Cậu ta nhún vai “Nếu theo như thầy nói, thì tôi cũng chẳng thiếu gì cả.”

“Cậu, cậu có phải không say không?” Lục Nhung trừng mắt với Cố Kiêu.

“Giờ thầy mới biết?” Cố Kiêu kéo kéo cổ áo của mình “Sao thầy ngốc thế nhỉ? Tôi chỉ muốn lừa thầy ra ngoài, rồi giả vờ say để ăn thịt thầy thôi.”

“Cậu, cậu...”

“Cái người rất tốt rất rất tốt mà thầy nói là đàn ông sao?” Cố Kiêu nhéo bên mắt còn lại của Lục Nhung “Thầy không cần thủ thân như ngọc vì anh ta chứ? Người khác hôn tí cũng không được? Thời đại này đến cả nam nữ còn không vui vẻ được từ đầu đến cuối, hai tên đàn ông như thầy, tôi không tin, cái tên “rất tốt rất rất tốt” kia không ra ngoài ăn vụng. Nhìn cái thân nhỏ bé này của thầy mà thỏa mãn được ai?”

Mặt Lục Nhung bị nhéo đỏ.

“Tôi, tôi biết cái giới này rất loạn.” Lục Nhung đáp “Cũng, cũng không thể đường đường chính chính mà ở cạnh nhau. Thế nhưng, tôi, tôi cũng muốn có một người luôn, luôn ở cạnh tôi.” Lục Nhung nói rất chậm, nhưng vẻ mặt vô cùng chân thành.

Cố Kiêu dựa vào lưng ghế, lần thứ hai ngẩng đầu lên nhìn trời đêm.

“Vậy sao?” Rất lâu, Cố Kiêu mới lại mở miệng “Vậy tôi không làm thầy nữa, tôi phụ trách không nổi.”

Lục Nhung nhìn cậu ta.

Cố Kiêu cầm điện thoại gọi cho tài xế, báo địa chỉ để người đến đón.

“Thầy có thể đi rồi.” Cố Kiêu giơ nhật kí điện thoại cho Lục Nhung xem.

“Tôi, tôi chờ lái xe đến rồi đi.” Lục Nhung vẫn không yên tâm để Cố Kiêu chờ một mình bên ngoài quán bar.

Cố Kiêu không nói thêm gì nữa.

Lái xe đến rất nhanh.

Cố Kiêu loạng choạng đứng dậy, lái xe vội xuống đỡ cậu ta.

Cố Kiêu đi đến cửa xe, quay đầu nhìn Lục Nhung. Đột nhiên, cậu ta giang hai tay ôm cậu vào trong lòng.

Lục Nhung đẩy cậu ta.

“Hôn một cái không được, đến một cái ôm giữa thầy và trò cũng không được sao?”

Lục Nhung không động đẩy nữa.

Cố Kiêu ôm Lục Nhung hồi lâu mới buông ra.

“Tạm biệt, thầy giáo.” Cố Kiêu nói “Thầy cũng về sớm đi, đừng muộn quá, tôi sợ thầy bị người ta ăn trên đường mất.”

Cố Kiêu nói xong chui vào trong xe, đóng cửa lại, cho tài xế lái đi.

Lục Nhung đứng im nhìn xe lăn bánh đi xa.

Cậu đang định đi ra trạm xe bus, một chiếc xe đỗ ở cạnh bãi đỗ xe đột nhiên lái lên, đỗ xích bên người cậu.

Lục Nhung giật mình, vô thức lùi về sau.

Cửa sổ chậm rãi hạ xuống.

Cả người Lục Nhung cứng đờ.

Cậu lùi hai bước liên tiếp.

Người trong xe là Khương Thiệu.

Khương Thiệu đến đây từ lúc nào?

Lục Nhung nhìn ánh mắt lạnh như băng của Khương Thiệu, không hiểu sao sinh ra chút sợ hãi.

“Khương, Khương Thiệu.” Lục Nhung lấy dũng khí hô lên.

“Lên xe.”

Khương Thiệu nhìn chăm chăm Lục Nhung, âm u nhả ra hai chữ.

17. Chương 17

Khương Thiệu ngồi ở ghế lái.

Trên xe không còn ai.

Lục Nhung do dự muốn mở cửa sau chui vào.

“Đằng trước.” Khương Thiệu nhìn cậu.

Lục Nhung chỉ đành mở cửa bên ghế phó lái, chui vào rồi đóng cửa lại.

Lục Nhung cảm thấy không khí trong xe có chút loãng, tim cậu thỉnh thoảng đập, nhanh hơn lúc bình thường rất nhiều.

“Tôi, tôi...” Lục Nhung hơi nóng nảy, muốn nói gì đó, nhưng ấp úng mãi không ra được nửa câu đầy đủ.

Khương Thiệu không khởi động xe.

Anh xoay người, ấn chặt Lục Nhung vào ghế “Đây là lí do khiến cậu muốn kết thúc?”

Lục Nhung cảm thấy như mình đang bị dã thú nhìn chăm chăm.

Tùy thời tùy chỗ đều có thể bị cắn đứt cổ.

“Không, không phải.”

“Biết tôi đỗ xe ở đây từ lúc nào không?”

“Tôi, tôi...” Lục Nhung cố lấy dũng khí nhìn vào mắt Khương Thiệu “Tôi không biết.”

“Vốn dĩ tôi định về, nhưng lại thấy cậu lên xe bus, nên theo đến đây.” Khương Thiệu nói “Không phải cậu nhát như cây à? Vì cái tên “học sinh” kia của cậu, mà cậu dám đi vào quán bar một mình? Đúng là tôi đã coi thường cậu rồi!”

“Chúng, chúng ta đừng như này.” Lục Nhung cảm thấy giọng nói lạnh như băng của Khương Thiệu như một lưỡi dao, đâm thẳng vào tim cậu. Đầu cậu hỗn loạn, viên mắt từ từ đỏ ửng “Xin, xin, xin lỗi, Khương Thiệu, tôi, tôi sai rồi!”

Khương Thiệu thò tay vào trong áo phông rộng thùng thình của Lục Nhung, vừa nắm lấy cái núm vú mềm mại kia vừa nói “Tôi không đồng ý.”

Đau đớn trước ngực làm Lục Nhung kêu lên khe khẽ.

Cậu mê man, nức nở hỏi “Cái, cái gì cơ?”

Một tay Khương Thiệu chui vào trong quần, cách lớp quần lót mà vuốt ve bờ mông của Lục Nhung. Đồng thời, anh cắn cái tai đỏ ửng của cậu “Tôi nói, tôi không đồng ý kết thúc. Cho dù là cậu bao dưỡng tôi hay tôi bao dưỡng cậu, cậu đều không có quyền nói kết thúc. Lục Nhung, tôi đã nói rồi, là cậu trêu chọc tôi trước.” Hai bàn tay to lớn của anh thay phiên nhau kích thích các điểm mẫn cảm trên người Lục Nhung.

“Đừng, đừng như vậy.” Viên mắt Lục Nhung càng đỏ “Đang, đang ở bên ngoài.”

Bên ngoài chính là ngã tư người đến người đi.

Dù đã khuya, trên đường không có ai, nhưng thi thoảng vẫn có người ra vào quán bar. Khương Thiệu lật Lục Nhung lại, để cậu quay mặt ra cửa sổ xe. Cửa sổ xe là loại bên trong nhìn được ra bên ngoài, nhưng bên ngoài không nhìn được vào bên trong.

Lục Nhung có thể thấy vài ba người đang đi từ quán bar đi ra.

Ngón tay Khương Thiệu ở trong thân thể Lục Nhung mở rộng.

Quá trình này giống như một hình phạt kéo dài, mà bên ngoài còn có người đứng giám sát.

Thân thể Lục Nhung hơi căng cứng, run rẩy.

Khương Thiệu nắm lấy mông Lục Nhung, áp cả người lên người cậu, liếm hôn vành tai mẫn cảm “Bảo bối, thả lỏng một chút, cậu thể này thì sao tôi vào được?”

Thấy bên ngoài có người đến gần, Lục Nhung sụp đổ bật khóc “Đừng, đừng, Khương, Khương Thiệu.”

Khương Thiệu không lưu tình, đâm thẳng vào.

Lục Nhung bị đặt ở chỗ ngồi chật hẹp, nhếch chân lên nhận sự xâm chiếm của Khương Thiệu.

“Đừng khóc mà, bảo bối.” Khương Thiệu hung hăng cắn tai Lục Nhung.

Lục Nhung đau chảy cả nước mắt.

Khương Thiệu lấy tay bịt miệng Lục Nhung “Nếu như cậu thu hút người bên ngoài đến đây thì phải làm sao?”

Cốc cốc cốc!

Bên ngoài thật sự có người gõ cửa.

Lục Nhung nhìn khuôn mặt xa lạ bên ngoài, cả mặt giàn dụa nước mắt, không ngừng lắc đầu.

Người kia hình như uống say, sau khi thấy gõ mà không có ai mở liền loạng choạng đi tìm một chiếc xe khác.

Lục Nhung mất hết sức lực, sợ hãi nức nở.

“Cậu không thích sao? Thấy cậu với “học sinh” của cậu ôm nhau lâu như vậy, tôi còn tưởng cậu thích làm loại chuyện này trước mặt người khác chứ.” Khương Thiệu giả vờ dễ dàng nói “Đừng khóc nữa, cậu không thích thì phải nói chứ. Cậu xem, giờ thế này rồi, cậu cũng nên làm tôi bắn ra trước đã, đúng không?”

Lục Nhung cong lưng, để mặc Khương Thiệu sờ nắn phân thân phía trước của mình.

Khương Thiệu rất hài lòng với Lục Nhung ngoan ngoãn như thế, tha hồ thay đổi mấy tư thế mà bình thường không được chơi, xong mới bắn ra.

Anh mặc quần áo vào cho Lục Nhung, thắt dây an toàn, đưa tay vuốt tóc cậu “Bảo bối, mệt sao? Bình thường giờ này chắc cậu ngủ rồi, tôi đưa cậu về.”

Lục Nhung nhắm hai mắt lại, lông mi ướt.

Cậu lặng lẽ quay đầu ra phía cửa sổ.

Mẹ muốn anh trai.

Cha không cần cậu.

Khương Thiệu ghét cậu.

Cậu cho tới giờ, chưa từng là bảo bối của ai...

18. Chương 18

Lục Nhung được Khương Thiệu bế lên lầu.

Cậu mềm nhũn nằm trong lòng Khương Thiệu, cảm thấy xung quanh có người nhìn hai người, không khỏi cúi mặt vào sâu trong ngực Khương Thiệu.

Khương Thiệu ôm Lục Nhung đi tắm.

Có lẽ tại trên xe dần vật cậu không ít, nên động tác của Khương Thiệu dịu dàng hơn rất nhiều. Nhưng Lục Nhung vẫn run, sợ hãi sự đụng chạm của Khương Thiệu.

Khương Thiệu hôn lên mi mắt ướt át của cậu.

“Đừng khóc nữa, cậu còn khóc là tôi không nhận được đâu.”

Lục Nhung khó hiểu nhìn anh.

Khương Thiệu hôn cậu “Không nhận được mà ăn sạch cậu từ trong ra ngoài.”

Mặt Lục Nhung đỏ bừng.

“Khương, Khương Thiệu.” Lục Nhung không nhận được gọi tên anh.

Khương Thiệu nhìn cậu chăm chú.

“Tính, tính cách của tôi, có, có phải khiến người ta rất ghét không?” Lục Nhung lấy dũng khí hỏi “Tôi, tôi nhát gan, cái gì cũng không dám đối mặt. Là một tên nhát, nhát gan, không, không có trách nhiệm. Rất, rất đáng ghét có phải hay không?”

“Đúng đúng đúng đúng, cậu còn tự biết mình biết ta lắm.” Khương Thiệu nhếch môi cười, đến gần hôn lên môi Lục Nhung. Anh hôn đến khi Lục Nhung gạt thở mới chịu dừng lại, lau khô nước trên người cậu, ôm cậu về giường.

Thân thể hai người quấn cùng một chỗ, da thịt những nơi tiếp xúc nóng bừng.

“Ừm.” Lục Nhung nhỏ giọng rên rỉ, hơi mệt mỏi, mắt díp lại không mở ra được. Cậu cảm thấy có chút buồn, nhưng lại cảm thấy mình không có lí do gì để buồn. Khương Thiệu ghét cậu là đúng. Cậu tồi tệ như thế, còn dám học theo đám người ngoài kia đòi bao dưỡng Khương Thiệu.

Cậu, cậu đúng là đồ bỏ đi.

“Tôi còn tưởng gan cậu bé như vậy, sẽ vĩnh viễn không có can đảm nói kết thúc với tôi.” Khương Thiệu nắm eo Lục Nhung “Không ngờ, tình yêu lại khiến cho con người ta trở nên dũng cảm như vậy.”

“Không, không phải vậy đâu?”

“Không phải vậy? Cái tên học sinh kia của cậu không thích cậu sao?”

“Không, không thích.” Lục Nhung nói “Cậu, cậu ta quá cô đơn, cha mẹ cậu ta không, không quan tâm đến cậu ta. Cậu ta không thiếu tiền, nhưng, nhưng rất cô đơn, cho nên mới, mới thế. Cậu ta vẫn thích con gái. Cậu ta còn, còn từng vẽ tranh khỏa thân cho bạn gái cậu ta.” Rất nhiều chuyện Lục Nhung không nói ra, nhưng cậu đều nhìn thấy cả.

Khương Thiệu hỏi “Khỏa thân?”

Mặt Lục Nhung đỏ lên.

Khương Thiệu hung hăng cắn tai cậu một cái.

“Đau...” Mặt Lục Nhung đang đỏ thoát cái trắng bệch.

“Cứ như cậu ấy, bị người ta ăn cũng không biết. Sau này đừng đến cái lớp bồi dưỡng đó nữa.” Khương Thiệu nói “Đưa số điện thoại của đàn anh cậu ra đây, tôi nói giúp cho.”

Lục Nhung im lặng.

“Tôi quen một người mở phòng tranh, cậu thích vẽ thì qua đó mà vẽ.” Khương Thiệu dẫn dụ “Gần đây cô ấy mời nhà quốc họa nổi tiếng Việt Khánh Vân về làm việc chung, không phải cậu vẫn muốn học quốc họa (*) à?”

[Quốc họa của Trung Quốc là tranh thủy mặc.]

“Thật, thật không?” Mắt Lục Nhung sáng rực lên.

Giống như một con chó con.

Khương Thiệu nói “Đương nhiên là thật.” Anh ghé sát lại, ngậm lấy tai Lục Nhung cắn tiếp. “Nhưng mà, tôi đổi ý rồi, cậu đồng ý quá muộn, giới thiệu miễn phí không còn nữa, giờ phải thu phí.”

“Tôi, tôi hết tiền rồi.” Lục Nhung nói.

“Vậy lấy thịt trả cũng được.” Khương Thiệu bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài, kiểu như thôi thì để tôi chịu thiệt vậy. Khương Thiệu kéo tay Lục Nhung, để Lục Nhung sờ lên thứ vừa khiến cậu khóc lóc cầu xin “Cậu tự ngồi lên làm nó bắn, tôi sẽ dẫn cậu đi.”

Hai tai Lục Nhung nóng bừng.

Cậu lúng túng nói “Tôi, tôi hết sức rồi.”

“Vậy khi nào cậu có sức thì gọi điện cho tôi, tôi đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có thể đến. Nhờ kĩ, gọi sớm một chút, nếu không, cậu mà dây dưa mấy tháng, thầy Việt đi mất đấy.” Khương Thiệu hôn khéo môi Lục Nhung “Nếu cậu đồng ý, tôi có thể cho phép cậu dùng vị dậu tây.”

Lục Nhung “...”

Lục Nhung nghiêm túc gật đầu.

Khương Thiệu lại nói “Thế nên, đưa số của đàn anh cậu đây?”

Lục Nhung ngoan ngoãn lưu một dãy số vào máy của Khương Thiệu.

Khương Thiệu dỗ dành “Ngủ đi.”

Lục Nhung nhắm mắt lại, cảm thấy mình được một hơi thở quen thuộc bao lấy, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Khương Thiệu không ngủ.

Anh cầm điện thoại, mở ra cái tên xa lạ mà Lục Nhung vừa nhập vào.

Đàn anh?

Không cần nhiều thành phần vớ vẩn như vậy đâu.

Khương Thiệu ném điện thoại sang một bên, quay đầu nhìn Lục Nhung đang ngủ say.

Lục Nhung, cái người yếu đuối dễ bị lừa này, làm gì có gan dám chia tay với anh? Chắc chắn là do đám vớ vẩn này ở bên giật dây. Như đàn anh, hay là Ngưu Cầm Đường gì đó.

Một tên hai tên cũng đều không phải loại tốt đẹp gì.

19. Chương 19

Tối hôm sau trời mưa, còn có cả sấm sét.

Lục Nhung đóng chặt cửa sổ, không dám gọi điện cho Khương Thiệu. Lúc Khương Thiệu không giận rất tốt, cho dù là cậu ốm hay cậu sợ, anh cũng đều ở bên cạnh cậu.

Nhưng Khương Thiệu không thể ở cạnh cậu cả đời được.

Bên thầy Việt Khánh Vân cậu rất muốn đi.

Nhưng, nhưng cậu không làm được!

Lục Nhung ôm áo ngủ vào nhà tắm, tai hơi nóng lên.

Bình thường đều là Khương Thiệu chủ động, cậu, cậu không biết phải chủ động như thế nào!

Lục Nhung tắm xong, mặc áo ngủ, ôm gối ngồi trên giường, cẩn thận lên mạng tìm xem có “giáo trình” nào hữu ích không. Nhưng cho dù cậu có can đảm mở cả mấy tấm hình nóng mắt để xem thì cũng chẳng có gì hữu dụng hết.

Lục Nhung đang tự mình tổng kết lại, bên phía phương tiện liên lạc lại nhảy ra một thông báo.

“Tin hệ thống: Quản lí Thiên Thiên đã chấp nhận đơn xin gia nhập nhóm của bạn.”

!!!

Là nhóm fans chính thức số hai mươi sáu của Khương Thiệu.

Lục Nhung mở nhóm chat ra, mọi người đang hăng say trò chuyện. Lúc phát hiện có người mới, ai cũng nhiệt tình chào hỏi.

Không khí thật tốt.

Lục Nhung cẩn thận chọn một dán nhãn chào hỏi.

Các fans trong nhóm đang bàn luận chuyện tiếp ứng.

Quản lí a: Tiểu Vũ sinh em bé rồi, nhóm hai mươi sáu chúng ta không còn lấy đâu ra thiết kế đẹp để đi so với các nhóm khác rồi!

Quản lí b: @Toàn thể nhân viên Có thím nào vẽ giỏi vẽ đẹp không? Cầu giúp đỡ đi! Đợt tuyên truyền phim tháng mười của Thiệu Thiệu nhà chúng ta có hợp fans đó, lúc ấy cần vật tiếp ứng! Nếu không thì nhờ người vẽ rồi trả tiền cũng được! Loại nào cũng được! Chỉ cần tình cảm thôi!

Lục Nhung ấn mở tệp tải lên trong nhóm xem rất lâu. Cậu cảm thấy các fans này thực sự rất có lòng. Nào là tác phẩm phối hợp với đợt tuyên truyền phim của Khương Thiệu, nào là các tranh ảnh để giữ độ hot cho các chương trình, phim ảnh đã cũ. Số lượng fans có tài đúng là rất nhiều.

Lục Nhung bị tiếng sấm làm cho không ngủ được, rời giường đi đến phòng vẽ tranh. Cậu kéo rèm cửa sổ lại, bắt đầu vẽ.

Vẽ Khương Thiệu.

Lục Nhung vẽ xong nụ cười của Khương Thiệu, chợt giật mình. Bao nhiêu kí ức bỗng nhiên hiện lên rõ ràng.

Đây là Khương Thiệu những năm cấp ba.

Khương Thiệu của khi ấy không có phiền não, không cần vì sự kì vọng của cha mẹ, cũng không cần vì bệnh

tật của anh trai, cuộc sống thật sự là vui vẻ sinh động.

Cha mẹ Khương Thiệu học nhạc, luôn ôm giấc mộng với dương cầm.

Đáng tiếc Khương Thiệu không có thiên phú về lĩnh vực này.

Cha mẹ Khương Thiệu ngoài ý muốn phát hiện ra Khương Ân, liền dồn hết sức lực bồi dưỡng anh. Khương Ân không phụ sự kì vọng của hai người, từ nhỏ đã xuất hiện khắp các cuộc thi to nhỏ, lưu lại danh tiếng không tồi.

Sau đó, cha mẹ Khương Thiệu tai nạn qua đời.

Khương Ân bệnh nặng không thể tiếp tục chơi đàn.

Khương Thiệu biến thành ngôi sao.

Khương Thiệu thích làm ngôi sao ư?

Lục Nhung nhìn người thiếu niên trên giấy.

Lúc nào cũng làm chuyện mình không thích, có phải rất khó chịu không?

Như lúc nào cũng đóng phim chẳng hạn.

Hay như lúc nào cũng chăm sóc cậu chẳng hạn?

Anh trai có nhớ lúc trước nhờ Khương Thiệu chăm sóc mình không?

Không phải đến bây giờ, anh trai vẫn nhờ Khương Thiệu chăm sóc mình chứ?

Lục Nhung chậm rãi ngồi xuống trước giá vẽ.

Đùng! Đoàng!

Bên ngoài vang lên tiếng sấm rền.

Cạch một tiếng, cửa bị người bên ngoài vặn mở.

Lục Nhung hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn lên.

Cậu vội vàng đứng dậy, đẩy bức tranh trên giá lại.

Khương Thiệu bước tới, ôm Lục Nhung đang sợ sệt vào lòng, thuận tiện bế lên “Tôi đợi cậu một đêm, nhưng vẫn không đợi được điện thoại của cậu. Cậu không muốn đi gặp thầy Việt hả?”

Lục Nhung thấy Khương Thiệu không có hứng thú với tranh của cậu, thở dài “Tôi, tôi còn chưa chuẩn bị tốt.”

Khương Thiệu bế cậu ra khỏi phòng tranh, ném lên giường. Anh cởi áo khoác, nói “Tôi đi tắm, coi như cho cậu ít thời gian chuẩn bị.” Anh mở ngăn kéo, lấy ra một dây áo mưa vị dâu tây “Có muốn nghiên cứu cách dùng trước không?”

Lục Nhung đỏ mặt.

Khương Thiệu đi vào phòng tắm.

Tiếng nước ào ào trút xuống.

Lục Nhung nắm chặt áo mưa trong tay.

Mỗi lần có sấm, Khương Thiệu đều đến.

Cậu, cậu cũng muốn Khương Thiệu được vui vẻ.

Tim Lục Nhung đập loạn.

Khương Thiệu đi ra rất nhanh.

Anh để Lục Nhung sấy khô tóc giúp mình.

Tâm trạng căng thẳng của Lục Nhung thoáng cái bình tĩnh lại.

Cậu tỉ mỉ sấy khô tóc cho Khương Thiệu.

Khương Thiệu và Khương Ân không giống nhau một tí nào.

Vì bọn họ vốn không phải là anh em ruột.

Sao cậu lại vẽ mặt Khương Thiệu lên người Khương Ân chứ?

Tay Lục Nhung cứng đờ.

Khương Thiệu rút dây máy sấy, lấy khỏi tay Lục Nhung.

Chờ Lục Nhung hồi thần lại, Khương Thiệu đã quay người về cạnh cậu.

Lục Nhung vội vã nói “Đêm nay, tôi, tôi, tôi...”

Khương Thiệu nhướn mày “Cậu chuẩn bị tốt rồi?”

Lục Nhung khẽ gật đầu.

Khương Thiệu mỉm cười “Tốt.” Anh thoải mái ngồi lên giường, ngoắc tay với Lục Nhung “Đến đây đi.”

Lục Nhung tiến lên cởi áo ngủ của Khương Thiệu. Nhìn cơ thể trống trơn của Khương Thiệu, mặt Lục Nhung hơi đỏ. Cậu xé áo mưa để bên cạnh, thử đeo vào cho dương vật còn chưa có động tĩnh gì của Khương Thiệu. Cậu chưa từng làm việc này, nên động tác có chút vụng về, loay hoay mãi, liền khiến nó ngóc đầu lên.

Mặt cậu lại càng đỏ hơn.

Cậu nghĩ nghĩ, ngậm áo mưa vị dâu tây kia vào miệng.

... Mùi vị cũng là mùi dâu tây.

Khương Thiệu không ngờ Lục Nhung có thể làm như thế.

Mặc dù Lục Nhung từ đó tới nay đều ngoan ngoãn nghe lời, cho dù bị dẫn vật thể nào cũng không tức giận thì Khương Thiệu cũng chưa từng nghĩ đến việc để cậu dùng miệng ngậm đồ của mình.

Đây hẳn sẽ kích thích lắm.

Phân thân của Khương Thiệu thoáng cái trương to, gần như nhồi kín miệng Lục Nhung.

Hơi thở của Lục Nhung nhất thời gấp gáp.

Khương Thiệu nhin xuống cảm giác muốn đảo khách thành chủ, để yên cho Lục Nhung trức trắc ngậm một lúc mới kéo cậu lên hôn môi.

Là vị dâu tây.

Lục Nhung bị Khương Thiệu hôn lại càng không thở được.

Khương Thiệu kéo cậu nói “Cái này có lẽ quá, đến hôn cũng chưa hôn đã muốn dùng miệng giải quyết qua loa à?”

Lục Nhung nói “Anh, anh...”

Cậu, cậu không có giải quyết qua loa!

Khương Thiệu rất thích bắt nạt Lục Nhung để cậu không có cách nào nói chuyện hăn hoi được. Anh dương tưng tự đắc hôn gò má ửng hồng của Lục Nhung, nói “Chút kích thích ấy cũng không làm tôi bắn ra được đâu, còn cách khác không?”

20. Chương 20

Lục Nhung thấy cả người mình như bị nướng chín.

Cậu ôm cổ Khương Thiệu, ngốc nghếch hôn Khương Thiệu.

Khương Thiệu thấy Lục Nhung nỗ lực nuốt lấy dục vọng của mình, muốn cúi đầu nhìn, nhưng lại bị đầu lưỡi của cậu hấp dẫn.

Tên nói lắp này cũng rất cố gắng nha.

Khương Thiệu không làm khó Lục Nhung, chuyên tâm hôn sâu với cậu.

Hơi thở Lục Nhung có chút loạn.

Cậu ôm chặt Khương Thiệu, hai chân hơi nhếch lên, vách thịt non mềm không thuần thực lắm mà cắn nuốt tên nhóc của Khương Thiệu. Mỗi lần tiến vào lại khiến trán cậu rịn ra thêm mồ hôi, ngón chân cũng không

tự chủ căng cứng.

Mặt Lục Nhung đỏ rất, lúc hôn Khương Thiệu, còn không nhận được phát ra tiếng rên yếu ớt.

Khương Thiệu chỉ hận không thể trực tiếp ăn sạch Lục Nhung.

Sao lại đáng yêu thế cơ chứ?

Rõ ràng chỉ cần hôn một chút cũng đỏ mặt, lại có thể tự mình mở chân quần lấy. Khương Thiệu nắm tay Lục Nhung, âm thầm giúp cậu mượn lực. Lục Nhung dễ dàng hơn một chút, không khỏi siết chặt tay anh. Phía trên hôn Khương Thiệu, phía dưới cắn nuốt dục vọng của Khương Thiệu. Hơi thở cả hai đều nóng bừng gấp gáp.

Lục Nhung sức lực yếu, rất nhanh đã không chịu nổi cái loại ân ái kịch liệt này, mềm nhũn nằm trong lòng Khương Thiệu thở dốc.

Khương Thiệu cắn vành tai mẫn cảm của cậu.

Lục Nhung ai ui, giống như cầu xin tha thứ.

Khương Thiệu mơn trớn lớp mỡ hôi mỏng trên lưng cậu, ngón tay dọc theo đường xương sống tinh tế đến tận xương cột, rồi nhẹ nhàng xuống đến chỗ hai người kết hợp, như muốn chen thêm cả ngón tay vào.

Cả người Lục Nhung căng cứng, rất sợ Khương Thiệu sẽ chen ngón tay vào thật. Khương Thiệu thuận thế ôm Lục Nhung đổi chỗ, thành tư thế vào từ phía sau cho Lục Nhung thoải mái “Thế này mà đã không được rồi à? Tôi còn chưa bắt đầu, xem ra đêm mai cậu còn phải nỗ lực nữa rồi. Rõ ràng đã đồng ý là cậu tới, cuối cùng vẫn là tôi phục vụ cậu nha, ông chủ nhỏ.”

“Có, có phải tôi rất vô dụng không?” Lục Nhung đỏ mặt.

“Có, rất vô dụng.” Khương Thiệu đâm dục vọng vào sâu hơn, gần như muốn vùi cả gốc vào trong thân thể Lục Nhung. Anh hôn vành tai Lục Nhung “Cậu chả có tí ích lợi gì, lại còn nhát gan, thân thể thì đậm đặc, nhưng mà, trên giường cũng không tính là quá vô dụng, là loại trời sinh nên nằm trên giường ngoan ngoãn chờ người đến làm.”

Lục Nhung hít mũi, nhận không để nước mắt chảy xuống.

Bên ngoài vang lên tiếng sấm.

Thân thể cậu hơi phát run, vô thức áp sát vào nguồn nhiệt bên người.

Khương Thiệu ôm chặt Lục Nhung vào lòng, liếm liếm khoe mắt hồng hồng của cậu.

“Sao cứ động tí là khóc thế?” Khương Thiệu nói “Bảo bối, cậu khóc càng khiến người khác muốn bắt nạt cậu thôi. Người bên ngoài lòng dạ hiểm ác, không có ai đối tốt với cậu như tôi đâu. Bọn họ sẽ lừa cậu lên giường, ăn sạch, sau đó thì phỉa mông bỏ đi. Dù sao người không thú vị như cậu, không đáng để tiêu tốn tâm tư đi dỗ dành, ăn xong là có thể vứt.” Khương Thiệu vừa nói vừa đỉnh vào điểm mẫn cảm của Lục Nhung “Bảo bối, tôi đâm chỗ này, cậu có thoải mái không?”

Lục Nhung đỏ ửng mắt không đáp.

Khương Thiệu cố tình ngừng lại, trêu chọc hỏi “Khó chịu à?”

Nước mắt của Lục Nhung rớt cuộc vẫn lăn xuống “Thoải, thoải mái.”

Khương Thiệu hài lòng hầu hạ Lục Nhung bắn ra, chính mình cũng xuất trong cơ thể cậu. Anh rút ra, kéo áo mưa ném vào thùng rác xong thì ôm cậu đi tắm.

Lục Nhung mê man ngủ mất.

Khương Thiệu không ngủ, ngồi ở đầu giường hút thuốc. Hút một lúc, anh nhìn cái mông trắng nõn kia, đột nhiên sinh ra xúc động muốn lưu lại ấn ký trên người Lục Nhung. Sau khi ý thức được mình nghĩ gì, Khương Thiệu ném thẳng điếu thuốc vào thùng rác.

Điếu thuốc làm tan chảy cái áo mưa bọc đầy tinh dịch.

Khương Thiệu quay đầu nhìn Lục Nhung đang ngủ say bên cạnh.

Đối với “cậu đàn em nhỏ bé” này, ban đầu, Khương Thiệu chỉ thấy rất thú vị. Tên nhóc ấy hoàn toàn không giống anh trai mình. Nhát gan, yếu đuối, không đáng để tâm, vĩnh viễn không có cảm giác tồn tại, bị người cười nhạo cũng không dám phản kháng.

Tên nhóc này như vậy có bị người khác bắt nạt cho khóc cũng là đáng đời.

Cho nên, khi Lục Nhung đưa ra yêu cầu bao dưỡng, Khương Thiệu mới cực kì tức giận. Đúng, cha mẹ anh không còn, anh trai anh bị bệnh, anh thì vô dụng, đến cả tiền chữa bệnh cho anh mình cũng không kiếm được, thế loại tạp nham nào cũng có thể giẫm lên đầu lên cổ anh.

Người bên ngoài ghê tởm như vậy, cái tên vẫn luôn bị anh coi thường, cần anh chăm sóc này, thế mà cũng dám ghê tởm luôn?

Lấp ba lấp bắp nói bao dưỡng thành bao bao bao bao dưỡng thì sẽ đáng yêu hơn một chút sao? Cũng muốn cầm tiền đi chà đạp tôn nghiêm của người khác?

Có tiền thì giỏi lắm à?

Đúng, giỏi chứ. Anh cần tiền, nên anh thỏa hiệp, là chính bản thân anh đồng ý. Cho nên, mỗi lần anh muốn làm chết Lục Nhung ở trên giường, anh lại phải khắc chế mình không quá đáng quá.

Anh nhớ Lục Nhung dễ ốm.

Anh nhớ Lục Nhung sợ những ngày mưa gió sấm sét.

Người trong lòng anh đáng lẽ phải giống như Lục Tuyên, có lí tưởng và mục tiêu của mình, vĩnh viễn kiên trì đi về phía trước. Lúc bọn họ sánh vai nhau bước đi, thì cho dù là gặp phải chuyện gì, cả hai cũng đều có dũng khí đối mặt.

Còn loại nhát gan yếu đuối giống như Lục Nhung này, nếu không phải lúc đầu Lục Tuyên nhờ anh chăm sóc, anh sẽ không thèm liếc lấy một cái.

Thế nhưng dựa vào cái gì?

Lục Nhung dựa vào cái gì mà kiên định quấy phá tất cả kế hoạch tương lai của anh xong lại tỏ vẻ vô tội muốn rời đi?

Lục Nhung dựa vào cái gì mà nói đến là đến, nói đi là đi?

Lục Nhung dựa vào cái gì mà ở sau lưng anh tìm kiếm người khác?

Khương Thiệu hung hăng cắn lên cái cổ trắng trẻo của Lục Nhung.

Lục Nhung đau run cả người, mơ mơ màng màng gọi “Khương, Khương Thiệu...”

Khương Thiệu ôm cậu vào lòng, dỗ như dỗ trẻ em “Ngoan, ngủ đi.”

Lục Nhung cảm thấy cái đau vừa nãy dần dần biến mất, vùi đầu vào trong lòng Khương Thiệu ngủ say.

21. Chương 21

Lúc Lục Nhung tỉnh lại, Khương Thiệu đang nấu cháo trong bếp.

Lục Nhung đánh răng rửa mặt xong, Khương Thiệu đã ngồi cạnh bàn ăn cháo. Thấy Lục Nhung đi ra, Khương Thiệu ngoắc ngoắc cậu “Đến đây.”

Rèm cửa sổ bị kéo ra từ lâu, trong phòng khách sáng trưng. Khương Thiệu ngồi ở chỗ sáng nhất, khuôn mặt như được phủ lên một vầng sáng nhàn nhạt.

Lục Nhung nhớ tới dáng vẻ Khương Thiệu trong nhiều bộ phim và chương trình tổng hợp được người nói là “Ánh sáng trên thế giới giống như rơi hết xuống người Khương Thiệu”.

Nhưng bọn họ đều chưa được thấy Khương Thiệu như thế này.

Một Khương Thiệu sáng sớm nấu cho mình bát cháo, ngồi dưới ánh mặt trời chậm rãi ăn. Bọn họ thậm chí còn không biết, Khương Thiệu nấu ăn rất ngon.

Lục Nhung ngồi xuống cạnh Khương Thiệu, quay đầu nhìn anh.

Khương Thiệu ăn cháo xong, chú ý thấy ánh mắt của Lục Nhung, nhếch môi cười “Sao? Càng nhìn càng thấy tôi xuất sắc đúng không?”

Lục Nhung khấn trương “Tôi, tôi...”

Khương Thiệu đi đến hôn môi Lục Nhung.

Những lời muốn nói đều bị ngăn trở lại.

Khương Thiệu hôn xong mới buông Lục Nhung ra, dỗ dành “Ăn một chút nhé, ăn xong tôi dẫn cậu đến chỗ thầy Việt.”

Lục Nhung nói “Nhưng, nhưng tôi, tôi...”

Khương Thiệu nhéo gương mặt mềm mại của Lục Nhung “Cậu nghĩ, với cái thể lực của cậu mà lúc lên giường không cần tôi tới á? Hả cậu đàn em chạy 1500m còn chạy chậm hơn người khác hai vòng?”

Lục Nhung nói “Cảm, cảm ơn.” Cậu ngửa đầu nhìn Khương Thiệu, yếu ớt gọi “... Đàn anh.”

Ngực Khương Thiệu giống như bị cái gì đâm mạnh một phát.

Cho dù anh có làm ra bao nhiêu chuyện ác liệt, Lục Nhung vẫn dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, vẫn có thể không nghi ngờ mà tin tưởng anh, ỷ lại anh.

Cho dù đoàn đội của anh có tạo hình cho anh thành người hoàn hảo đến đâu, Khương Thiệu vẫn cực kì hiểu bản chất của mình.

Người như anh, nói dễ nghe thì là tự kiêu, nói khó nghe thì là coi mình như cái rốn của vũ trụ. Bên ngoài thì tác phong nhanh nhẹn, làm gì cũng bình tĩnh tự nhiên, nhưng sau lưng thì táo bạo, dễ nổi nóng.

Người đại diện còn phải thờ anh như thờ tổ.

Khương Thiệu áp Lục Nhung lên thành ghế, nắm lấy thắt lưng cậu “Cậu có muốn ra ngoài nữa không?”

Lục Nhung càng sợ hãi nói “...Muốn, muốn.”

“Thế mà còn quyến rũ tôi?” Khương Thiệu chỉ trích.

“Tôi, tôi đâu có?” Lục Nhung nói.

“Còn bảo đâu có? Cậu như thế này chính là quyến rũ tôi đấy.” Khương Thiệu hôn mặt cậu “Mềm mại gọi một tiếng đàn anh, không phải quyến rũ thì là gì?”

“Tôi, tôi, tôi không có.” Lục Nhung đẩy Khương Thiệu ra.

Khương Thiệu bị Lục Nhung đẩy ra, lấy điện thoại ngồi đọc tin tức, đồng thời nhìn Lục Nhung ngoan ngoãn ăn cháo.

Không hiểu sao anh lại thấy có chút đáng yêu.

Khương Thiệu mở máy ảnh, chụp Lục Nhung.

Lục Nhung sững sốt, ngẩng đầu nhìn Khương Thiệu.

Khương Thiệu vươn tay lau cháo màu trắng sữa trên mép Lục Nhung, ác ý đùa “Người không biết, nói không chừng, lại nghĩ cậu đang ăn thứ khác đấy.”

Mặt Lục Nhung đỏ bừng.

Khương Thiệu nói “Lại đỏ mặt, có phải hôm qua không uống nên thấy rất tiếc không? Ăn vị dâu tây mãi cũng ngán, hay là nếm thử vị nguyên chất nhé?”

Lục Nhung nhớ lại “nỗ lực” vô tác dụng đêm qua, nhất thời cảm thấy mặt vừa nóng vừa rát.

Quả là rất xấu hổ!

Khương Thiệu không trêu cậu nữa.

Khương Thiệu dẫn cậu ra ngoài, đến phòng tranh bạn anh mở.

Bạn của Khương Thiệu là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, chăm sóc rất kĩ, nhìn qua thì trẻ trung vô cùng. Cô ấy không giống người làm nghệ thuật mà giống một người phụ nữ mạnh mẽ hơn. Cả người đều toát ra loại hơi thở khôn khéo giỏi giang.

Cô ấy gọi là chị Thôi.

Chị Thôi nhìn Lục Nhung, hơi ngạc nhiên, cười hỏi “Khương Thiệu, đây là bảo bối cậu cất giấu đấy hả? Có thể coi như là mang đến cho chị nhìn chút không?” Chị Thôi quay sang phía Lục Nhung “Nhìn nhỏ như vậy, không phải vẫn còn là học sinh cấp ba chứ?”

“Lúc em quen cậu ta, cậu ta đúng là học sinh cấp ba.” Khương Thiệu nói “Cậu ta còn gọi em là đàn đàn đàn anh!”

Lục Nhung “...”

Chị Thôi nhìn Lục Nhung cười “Mấy hôm trước thầy Việt xem tranh của em còn khen em có thiên phú đấy, đến đây, chị dẫn em đi gặp thầy.” Chị Thôi nhìn Khương Thiệu “Cậu đi được rồi đấy.”

Khương Thiệu nhún vai, quay người rời đi.

Lục Nhung đi theo chị Thôi vào trong được vài bước, nhin không được quay đầu nhìn bóng lưng Khương Thiệu.

Khương Thiệu đi đến cửa, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Đi vào trong ánh sáng.

Lục Nhung quay đầu, phát hiện chị Thôi đang híp mắt nhìn cậu cười.

Không hiểu sao, mặt cậu đỏ lên “Em, em...”

“Em với Khương Thiệu quen nhau bảy năm rồi hả?”

Lục Nhung sửng sốt, yên lặng tính nhẩm trong lòng.

“Vâng, vâng.” Lục Nhung thành thật trả lời.

“Khương Thiệu à, cái tính đó, cũng may nhờ có em nhẫn nhịn nó.” Chị Thôi nói “Bình thường nó hay bắt nạt em lắm đúng không?”

“Không, không đâu ạ.” Lục Nhung chăm chú nói “...Anh, anh ấy rất tốt.”

Khương Thiệu không bắt nạt cậu.

Khương Thiệu chỉ nói thật mà thôi.

Nếu như Khương Thiệu bắt cậu ăn ớt xanh với rau thơm, cậu cũng sẽ cảm thấy không ngon

22. Chương 22

Luyện văn của Lục Nhung được thông qua, không cần đến trường học tiếp, chỉ cần chuyên tâm đến chỗ chị Thôi.

Việt Khánh Vân tuổi đã lớn, nhưng còn rất minh mẫn, ăn nói dí dỏm, khôi hài. Hàng ngày, ông không dạy Lục Nhung vẽ trong phòng tranh mà cùng Lục Nhung vác giá vẽ ra ngoài, tìm một đầu đường náo nhiệt làm mẫu.

Lúc đầu Lục Nhung cũng không quen, nhưng nhìn Việt Khánh Vân bình thản ung dung đứng vẽ, cậu cũng cố lấy dũng khí để vẽ cạnh ông.

Thi thoảng, có người đến vây quanh xem bọn họ vẽ tranh, thậm chí còn trả tiền nhờ bọn họ vẽ chân dung giúp.

Lần đầu tiên ra ngoài, Lục Nhung hỏi “Chúng, chúng ta vẽ gì ạ?”

Việt Khánh Vân mỉm cười “Cái gì cũng vẽ.”

Đúng là cái gì cũng vẽ thật.

Chỗ nào cũng vẽ, lúc nào cũng vẽ, cái gì cũng vẽ.

Mỗi ngày, Lục Nhung đều mệt mỏi muốn chết.

Nhưng mỗi ngày, cậu cũng đều cực kì hưng phấn.

Khương Thiệu gần đây quay xong một chương trình tổng hợp, đang nhận một bộ phim mới. Nghe đâu, là phim nghệ thuật, chính anh cũng đầu tư vào đó, nội dung cụ thể thì chưa công bố ra ngoài.

Lục Nhung cũng không biết.

Đã lâu cậu không gặp Khương Thiệu.

Lúc Lục Nhung về nhà, cậu nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh.

Là bảng vẽ điện tử cậu mới mua.

Dùng để vẽ tranh.

Lục Nhung vẽ thử một bức đơn giản, rất nhanh đã nắm được cách dùng.

Các cô nàng trong nhóm fans hai mươi sáu vẫn đang tìm người vẽ tranh.

Quản lí chủ Thiên Thiên là một người có tiền.

Tuy Thiên Thiên nói có thể dùng tiền mời người vẽ, nhưng vẫn hy vọng trong nội bộ các fans có thể có người vẽ ra bức tranh tràn ngập tình yêu.

Cảm giác tự mình vẽ với mọi người vẽ không giống nhau!

Có mấy người tự up ảnh mình vẽ lên.

Lục Nhung cũng muốn góp phần.

Sau khi dùng quen bằng vẽ, Lục Nhung nhớ lại nụ cười của Khương Thiệu trong bộ phim ra mắt tháng mười kia, vẽ suốt cả một buổi tối. Trong số tranh cậu vẽ có một bức là cảnh Khương Thiệu ngồi trên cây hoa mĩm cười, một tay cầm rượu một tay cầm kiếm, ánh mắt đa tình tiêu sái. Còn lại thì hầu như là Khương Thiệu bản chipi, mặc đủ loại quần áo khác nhau, tạo đủ loại hình dáng khác nhau, lộ ra đủ loại biểu cảm khác nhau, nhìn thôi đã thấy dễ thương không chịu được.

Lục Nhung lặng lẽ nhắn tin riêng cho Thiên Thiên, gửi tranh cho đối phương.

Thiên Thiên:???

Thiên Thiên:!!!

Thiên Thiên: Thím à, thím tuyệt thật đấy!

Thiên Thiên: Tôi không nên bắt thím trả lời bản đăng kí tận ba mươi lần!

Thiên Thiên: Thím đúng là yêu Thiệu Thiệu thật lòng!

Lục Nhung “...”

Thiên Thiên nhiệt tình hỏi Lục Nhung có thể dùng mấy cái chipi làm vật tiếp ứng hay không? Nếu như có, thì sau khi gửi cho đội hậu cần có cần ghi gì không, có cần tag weibo không.

Lục Nhung có chút không ứng phó kịp, chỉ im lặng dẫn link một weibo chưa từng đăng bất cứ thứ gì cho Thiên Thiên.

Thiên Thiên:...

Thiên Thiên: Weibo nhà thím đến cả cổ cũng không mọc.

Lục Nhung tắt máy tính.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Lục Nhung hơi cứng người, quay về giường, kéo kín chăn, che hết cả đầu, cuộn thành con tôm nhỏ.

Không có gì đáng sợ hết, chỉ là sấm sét mà thôi, căn bản không có gì đáng sợ hết.

Lục Nhung nhắm chặt mắt.

Thế giới đen kịt.

Ầm ầm.

Một âm thanh vang lên.

Lúc Khương Thiệu vào nhà, anh thấy Lục Nhung đang nằm cuộn tròn trên giường.

Khương Thiệu đến gần kéo chăn.

Lục Nhung càng sợ hơn.

“Có sợ đến thế sao?” Khương Thiệu đề lên người cậu, ôm Lục Nhung vào lòng “Sấm sét thôi mà.”

“Khương, Khương Thiệu?”

“Ngoài tôi ra thì còn ai?” Khương Thiệu ôm chặt Lục Nhung.

“Không, không còn ai.” Lục Nhung nhỏ giọng nói.

“Đúng, không còn nữa rồi.” Khương Thiệu đáp “Cả buổi tối tôi vội vàng quay về, cậu cũng không hôn tôi để tỏ lòng biết ơn sao?”

Lục Nhung ôm Khương Thiệu, nước mắt rơm rớm.

Khương Thiệu nín cười, nhìn chăm chăm cái đầu của Lục Nhung dúi ở ngực mình.

Bên ngoài, mưa ào ào trút xuống.

Khương Thiệu không đợi Lục Nhung khóc xong đã kéo cậu lên hôn.

Lục Nhung bị hôn hoa mắt chóng mặt, nhất thời quên luôn cả khóc.

Khương Thiệu hôn xong, nhướn mày hỏi “Hết khóc rồi?”

Lục Nhung gạt nước mắt, gạt đầu.

Khương Thiệu nói “VẬY NGỦ ĐI.”

Lục Nhung nghe lời nhắm mắt lại.

Khương Thiệu nằm xuống cạnh cậu.

Hơi thở của Khương Thiệu bao lấy cậu.

Lục Nhung nhanh chóng ngủ mất.

Khương Thiệu chờ Lục Nhung ngủ say, mới đứng dậy xuống giường, ngồi hút thuốc một mình bên cạnh cửa sổ.

Bên ngoài vẫn đang mưa.

Hôm nay, anh quay một cảnh phim. Trong phim, người anh yêu tuyệt vọng tự sát trong bồn tắm, máu từ cổ tay tuôn ra nhuộm nước trong bồn đỏ rực.

Đỏ đến chói mắt.

Khương Thiệu liền nhớ đến Lục Nhung.

Thế giới này quá tàn khốc và phức tạp. Có người thì nhìn chuyện mãi thành quen, có người nhìn chuyện thì cảm như hén. Những người lòng lang dạ thú, mất đi nhân tính vẫn có thể sống vui sống khỏe, còn những người làm gì cũng cẩn thận tỉ mỉ, lại dễ dàng bị tổn thương.

Khương Thiệu ngậm điếu thuốc.

Anh mở cửa đi đến gian phòng bên cạnh.

Đó là phòng vẽ của Lục Nhung.

Khương Thiệu bật đèn, đi đến nơi Lục Nhung cất tranh.

Anh cẩn thận điếu thuốc, dựa vào tường, nhìn những bức tranh Lục Nhung từng vẽ.

Đó là một thiếu niên đang chơi đàn dương cầm.

Có lúc cậu thiếu niên đó sẽ cười, có lúc cậu ta lại chăm chú đánh đàn, cũng có lúc chau mày.

Có lúc là cây đàn màu trắng, có lúc là cây đàn màu đen.

Có lúc mặc lễ phục, có lúc mặc đồ bình thường.

Nhưng, tất cả đều là cùng một người.

Khương Thiệu từng xem rất nhiều lần, lần nào cũng cẩn thận cất lại chỗ cũ. Nhưng lần này, không hiểu sao, nhìn thấy những bức tranh này, lòng anh lại bùng bùng lửa giận.

Khương Thiệu ra sức ném hết tranh xuống đất.

“Mẹ nó!”

Anh mắng một tiếng, hung hăng vắt điều thuốc đang cháy lên đồng tranh.

“Khương, Khương Thiệu.” Tiếng Lục Nhung từ cửa truyền đến.

Khương Thiệu ngẩng đầu nhìn.

Lục Nhung đi chân trần, sắc mặt tái nhợt.

23. Chương 23

Lục Nhung vốn đã trắng.

Lúc này, trên mặt cậu cất không còn giọt máu. Không biết là do bị tiếng sấm đánh thức, hay là do thấy gương mặt hung ác của Khương Thiệu.

Khương Thiệu nhanh chóng thả nắm tay ra.

Anh cúi người nhặt tàn thuốc ném đi, nhặt tranh lên, đặt về chỗ Lục Nhung vẫn cất.

Ngoài cửa sổ lại xẹt qua một tia sét.

Khương Thiệu đi đến cạnh Lục Nhung, lấy tay bịt tai cậu lại.

Che đi tiếng sấm.

Cơ thể Lục Nhung hơi run.

Môi cũng mất đi độ hồng.

Khương Thiệu nói “Làm cháy mất một bức tranh của cậu, cậu liền tức đến không nói nổi thành lời sao?”

Lục Nhung nghẹn ngào hỏi “Anh, anh cũng biết?”

Khương Thiệu nói “Tôi cũng biết cái gì?” Anh hôn lên khóe mắt Lục Nhung “Biết cậu bao dưỡng tôi là vì muốn lấy tiền chữa bệnh cho anh tôi? Biết cậu tuần nào cũng đến viện mồ côi là để gặp anh tôi? Biết cậu thích ai mà còn giả vờ chúc anh ta và người trong lòng anh ta hạnh phúc?”

Mặt Lục Nhung càng trắng hơn.

Khương Thiệu ép Lục Nhung lên tường, hung hăng hôn xuống.

Lục Nhung không phản kháng.

Khương Thiệu cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì.

Anh ôm Lục Nhung về phòng.

Khương Thiệu thật sự không làm gì cả.

Anh chỉ kéo kín rèm cửa sổ, ngồi cạnh giường nhìn Lục Nhung cuộn tròn.

Có mấy lời, đã nói ra thì không thu về được.

Lúc này, anh đã rút con dao từ ngực mình, cắm thẳng vào tim Lục Nhung.

Dựa vào cái gì chứ?

Dựa vào cái gì mà sau khi làm nhiều loạn cuộc sống của anh, khiến anh lúc nào cũng lo lắng, lại cho anh biết, cậu thích anh trai anh?

Anh còn chưa nói anh thích Lục Tuyên, Lục Nhung dựa vào cái gì mà ngoài sáng thì lên giường của anh, trong tối lại ngầm thích người khác?

Xin lỗi?

Mẹ nó, ai mà cần nghe xin lỗi?

Ánh mắt Khương Thiệu nặng nề nhìn Lục Nhung.

Lục Nhung hít hít mũi.

Cậu cúi đầu nói “Tôi, tôi không sợ nữa rồi.”

Khương Thiệu không đáp.

Lục Nhung nắm chặt chần “Tôi, tôi không sợ nữa rồi, anh không cần ở cùng, cùng tôi nữa.” Cậu lắp bắp nói xong, nước mắt cũng ầng ậ trào ra. Lưng và vai quay về phía Khương Thiệu run lên, tiết lộ sự sợ hãi và buồn bã.

“Được, cậu nói lại lần nữa, tôi sau này sẽ không tới nữa.” Khương Thiệu trầm giọng nói.

Lục Nhung không dám động đây.

Khương Thiệu lay vai Lục Nhung, ép cậu ngẩng đầu lên “Nhìn tôi mà nói.”

Lục Nhung khóc “Xin, xin, xin lỗi.”

Lại xin lỗi...

Khương Thiệu tức giận “Lục Nhung, cậu thật khiến người khác ghê tởm!” Anh đứng dậy, cầm áo khoác để ở bên cạnh ra ngoài.

Lục Nhung nghe thấy tiếng đóng cửa, trái tim nặng trĩu.

Đúng, cậu khiến người khác ghê tởm.

Từ cái lí do sai trái là lợi dụng khó khăn mà bao dưỡng Khương Thiệu, cho đến sự tham lam Khương Thiệu làm bạn của hiện tại.

Nhưng, nhưng mà...

Cậu chỉ có Khương Thiệu.

Cậu chỉ có Khương Thiệu thôi.

Lục Nhung xuống giường, mở cửa chạy ra ngoài.

Chờ lúc cậu xuống dưới lầu, một đường sét rạch ngang chân trời.

Tiếng sấm ầm ầm rền vang.

Mặt Lục Nhung trắng bệch, nhìn màn mưa vắng vẻ bên ngoài.

Khương Thiệu đi rồi.

Lục Nhung chậm rãi ngồi xuống bậc thang.

Nước mưa bị gió thổi, hắt vào người cậu ướt sũng.

Lục Nhung vùi đầu vào đầu gối.

“Xin, xin lỗi.”

Vai Lục Nhung run lên.

Trong chỗ khuất, Khương Thiệu dập tắt điếu thuốc.

Anh gửi tin nhắn cho trợ lí, kêu không cần đến đón nữa.

Sau đó, anh bước đến gần Lục Nhung.

Lục Nhung nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn Khương Thiệu.

Khương Thiệu khom người bế cậu lên “Cậu là người ngốc sao?”

Lục Nhung nhìn vô cũng chật vật, dép không đi, quần áo thì ướt đầm, dính chặt vào người.

Cách lớp quần áo còn nhìn thấy cả xương quai xanh và cái eo nhỏ.

“Anh, anh chưa đi sao?” Lục Nhung hồi hồn.

“Đang đợi người đến đón.” Khương Thiệu nói “Kết quả lại thấy có tên ngốc ngồi khóc trong mưa. Không phải cậu sợ sấm sét nhất sao?”

“Tôi, tôi không phải tên ngốc.”

“Ồ, tôi mới là tên ngốc.” Khương Thiệu ôm Lục Nhung lên lầu “Cậu lừa tôi là cậu sợ sấm sét tôi cũng tin, lần nào cũng chạy về với cậu, nhưng thật ra cậu không hề sợ, đúng không?”

“Không, không phải.”

“Vậy sao dám xuống đây?”

“Tôi, tôi sợ anh đi mất.”

“Sợ tôi đi, có sấm sét không ai giúp cậu à?”

“Không, không phải vậy.” Lục Nhung nắm chặt quần áo Khương Thiệu “Tôi, tôi sợ anh không tới nữa.”

“Cậu còn muốn tôi đến?” Khương Thiệu móc chìa khóa mở cửa, ôm Lục Nhung vào phòng, trong miệng chầm chọc hỏi “Là muốn tôi? Hay là muốn người khác? Như anh tôi chẳng hạn?”

Về mặt Lục Nhung tái nhợt.

Cậu siết chặt ngón tay. Các khớp ngón tay cũng trắng bệch, thành thật đáp “Muốn, muốn anh, không, không phải muốn người khác, không phải muốn, muốn anh Ân.”

Khương Thiệu cởi sạch quần áo ướt của Lục Nhung, ôm cậu đi tắm nước nóng.

Sau khi đi ra, cả hai đều không mặc gì.

Khương Thiệu nắm thắt lưng của Lục Nhung hôn.

Lục Nhung hé miệng phối hợp với Khương Thiệu.

“Ngoan.” Lục Nhung càng nghe lời, Khương Thiệu lại càng muốn hung hăng dần vặt cậu. Khương Thiệu đè Lục Nhung dưới thân, không cho cậu cơ hội giãy dụa “Đỉnh mưa dễ bị cảm, tôi giúp cậu ra chút mồ hôi không cậu lại ốm bây giờ.”

Hai người lăn lộn trên giường đến khuya. Lục Nhung không còn chút sức lực nào, nặng nề ngủ trong lòng Khương Thiệu.

24. Chương 24

Thứ sáu, Lục Nhung gọi điện cho Khương Ân.

“Tuần này, em, em phải đi vẽ với thầy Việt.” Lục Nhung nói “Anh, anh Ân, em, em không đến được.”

“Không sao.” Khương Ân cười “Thầy Việt Khánh Vân đến anh còn biết tên, thì em có cơ hội được học với thầy đúng là chuyện tốt. Học hành chăm chỉ, đừng xấu hổ, đối với thứ mình thích thì nên can đảm hơn một chút, biết chưa.”

“Vâng, vâng ạ!” Lục Nhung đáp.

Tuần trước, Lục Nhung cũng không đến viện mồ côi.

Sau khi Khương Thiệu rời đi lúc sáng sớm, Lục Nhung đã nghĩ rất lâu. Cậu tìm một chiếc hộp, cất tất cả tranh vào đó.

Đội dọn xong mấy bức cậu vẽ gần đây, Lục Nhung lại nhìn xung quanh, xác định Khương Thiệu sẽ không đột ngột xuất hiện nữa, mới lật chúng ra, cất cả vào.

Lục Nhung không hẳn là hiểu hết ý của Khương Thiệu.

Nhưng Lục Nhung có thể cảm nhận được là Khương Thiệu đang giận.

Khương Thiệu... Rất giận.

Khương Thiệu thích lên giường với cậu, cho nên mới nhần nại với sự yếu đuối của cậu, nhần nại với sự nhát gan của cậu. Nhưng biết cậu len lén thích anh Ân, Khương Thiệu không tức mới lạ.

Dù sao lúc nào cậu cũng hay chạy đến chỗ anh Ân và chị Giai Giai.

Biết rõ anh Ân và chị Giai Giai rất tốt.

Mà vẫn ôm loại tâm tư này thì đúng là xấu xa!

Biểu hiện ra ngoài thì là vui vẻ chúc anh Ân và chị Giai Giai hạnh phúc, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ là anh Ân đang cười dịu dàng với mình.

Lục Nhung ngồi xổm xuống, ghé vào thùng giấy đã được dán chặt, trong đầu hiện lên lời Khương Ân nói.

Đối với thứ mình thích thì nên can đảm một chút.

Can đảm một chút.

Lục Nhung úp mặt vào lòng bàn tay.

Chính là, chính là cậu có can đảm hơn một chút, cũng không thể khiến cho Khương Thiệu thích loại người như cậu này.

Mũi Lục Nhung cay cay.

Cậu ngẩng đầu, nhìn cái thùng đã được dán kín, vất vả bê đến phòng kho. Lúc quay lại phòng vẽ tranh, cậu cảm thấy thật trống trải.

Lục Nhung lần nữa lôi giấy ra vẽ.

Cậu vẽ đều là bóng lưng.

Ở con đường rất dài.

Ở con ngõ rất dài.

Cái gì cũng rất dài.

Vẽ ra một bóng lưng giống như có thể lập tức biến mất trong biển người.

Ai cũng đang vội vã đi làm chuyện của chính mình.

Cho nên, ai cũng không chú ý đến bóng người càng chạy càng xa kia.

Người kia mới là vai chính trong bức tranh.

Lục Nhung vẽ mấy bức, tay có chút run.

Không ai có nghĩa vụ ở bên một người khác.

Cho nên gặp nhau rồi sẽ chia xa.

Khương Thiệu có thể ở cạnh cậu bao lâu?

Lục Nhung dọn hết các bức tranh đã vẽ.

Cậu quay lại trong phòng, lấy điện thoại, mở danh bạ lên. Cậu nhìn chăm chăm hai chữ “Anh trai”. Cậu muốn nhắn tin hỏi xem Lục Tuyên đã có người trong lòng chưa? Muốn hỏi Lục Tuyên định khi nào thì kết hôn? Nhưng cậu chưa từng nói chuyện với Lục Tuyên, khung trò chuyện trống trải, tự nhiên lại hỏi một câu hỏi kì lạ như vậy sao?

Lục Nhung ôm gối đầu, chôn mình trong đó.

Cậu, cậu thật hèn!

Cậu muốn anh trai có người trong lòng, vậy thì Khương Thiệu sẽ không thích anh trai nữa.

Cậu đồ kị với anh trai.

Cậu từ nhỏ đã đồ kị với anh trai.

Từ nhỏ, cậu đã nghĩ, nếu như cậu có thể giỏi như anh trai thì thật tốt.

Nhưng cậu lại cứ cố tình yếu đuối làm người chán ghét.

Lục Nhung ngồi trên giường một lúc lâu, chán chĩnh lại tinh thần để ra ngoài.

Thầy Việt muốn cậu cẩn thận vẽ một bức tranh để lưu cho cậu một chỗ trong buổi triển lãm tranh vào tháng chín của ông.

Lục Nhung rất kinh ngạc.

Cậu càng nghiêm túc theo học thầy hơn.

Thời gian bất tri bất giác đã tới tháng sáu.

Lớp trưởng liên lạc với Lục Nhung, gọi cậu về chụp ảnh kỷ yếu và tham gia buổi lễ tốt nghiệp.

Lục Nhung vừa nghĩ đến việc phải tiếp xúc với nhiều người, trong lòng có chút lo lắng.

Sáng sớm hôm buổi lễ tốt nghiệp diễn ra, cậu đã đến phòng thay đồ trong trường để thay quần áo cử nhân.

Lúc Lục Nhung đi đến, có rất nhiều bạn cùng lớp chào hỏi cậu.

“Vốn dĩ là cậu vẽ đẹp nhất, người lên phát biểu phải là cậu mới đúng!” Bạn cùng lớp tiếc hận thay cậu.

“Tớ, tớ vẽ bình thường mà.” Lục Nhung nói.

“Thế thì cũng đẹp hơn cái tên Lục Nhiên kia!” Bạn cùng lớp khác chen vào nói “Tên Lục Nhiên kia ỷ cha mình có tiền nên huênh hoang, có vẽ ra cái dạng gì thì cũng được trường nâng đỡ, còn cho cậu ta lên phát biểu nữa chứ, đúng là buồn nôn!”

Lục Nhung không hé răng nửa lời.

Đúng lúc này, có người đẩy cửa bước vào.

Người đẩy cửa bước vào là một nam sinh khoảng hai mươi tuổi, cũng đang mặc đồ cử nhân.

“Ồ, hình như tôi nghe có ai gọi tên tôi thì phải.” Nam sinh kia cười nói.

Bạn cùng lớp lập tức im miệng.

Lục Nhung gọi “...Lục, Lục Nhiên.”

Nam sinh “Ý” một tiếng, giống như lúc này mới nhìn thấy Lục Nhung “Lục Nhung, anh cũng ở đây à? Đúng là một chút cảm giác tồn tại cũng không có nha.” Cậu ta nhìn vào gương sửa lại cái nơ “Lục Nhung, anh biết không? Hôm nay ba cũng đến đây.”

Qua gương, nam sinh nhìn thấy vẻ mặt của Lục Nhung thì vô cùng hài lòng.

“Tôi sẽ dẫn bạn gái đến cho ông ấy xem mặt.” Nam sinh cười, liếc nhìn Lục Nhung. Cậu ta vừa nói vừa tới gần, cuối cùng còn ghé vào tai cậu nói “Anh dám nói cho ba biết anh thích đàn ông không? Anh dám nói cho ba biết anh thích giạng chân cho người làm không? Không dám đúng không? Cái loại đồng tính luyến ái ghê tởm như anh, trời sinh đã giống như con chuột chui rúc dưới cống, thò mặt ra chỉ tổ xấu hổ mà thôi!”

25. Chương 25

Mọi người trong phòng thay đồ đều bỏ chạy.

Lục Nhiên khá nổi tiếng trong trường. Cha cậu ta là chủ tịch tập đoàn giải trí nhà họ Lục, có quan hệ rất tốt với hiệu trưởng của bọn họ. Cho dù cậu ta có vẽ tranh xấu tới đâu, trong trường cũng được thông qua.

So ra thì Lục Nhung lại chẳng có tiếng tăm gì.

Nếu không phải Lục Nhung nhận được mấy giải thưởng, e là chả có ai biết là cậu vẽ rất đẹp hết.

Trong phòng thay đồ chỉ còn lại Lục Nhung và Lục Nhiên.

Lục Nhiên ép Lục Nhung đến sát tường.

Lục Nhung nắm chặt nắm tay.

Cậu nói “Không, không phải thế!”

Lục Nhung ngẩng đầu nhìn Lục Nhiên.

Lục Nhiên nhìn vào mắt Lục Nhung.

Cậu ta ghét ánh mắt của Lục Nhung.

Lục Nhiên nắm cằm Lục Nhung “Anh không thích đàn ông?”

Lục Nhung đáp “...Đúng, tôi, tôi thích đàn ông.” Cậu gạt tay Lục Nhiên ra “Nhưng, nhưng tôi không ghê tởm. Cho, cho dù tôi thích đàn ông, hay là, hay là phụ nữ, cũng đều không ghê tởm. Thích, thích một người, là muốn trở nên tốt hơn vì người đó. Đây là, là một loại tình cảm bình thường tốt, tốt đẹp.”

Cho nên Lục Nhiên ghét Lục Nhung.

Rõ ràng nhát gan như vậy, rõ ràng khi bị sỉ nhục đến cả dũng khí phản kháng cũng không có, thì dựa vào cái gì mà có được vẻ mặt như thế? Ánh mắt như thế? Lục Nhiên cười nhạt “Thế nhưng, anh vẫn phải sống như một con chuột chui rúc dưới cống đấy thôi. Anh có dám gọi người trong lòng anh đến đây không? Có dám quang minh chính đại cùng anh ta đứng trước mặt mọi người không?”

Sắc mặt Lục Nhung tái nhợt.

Lục Nhiên nói “Không dám đúng không?” Cậu ta thừa thắng xông lên “Lục Nhung, sao anh ngây thơ thế nhỉ? Cái gì mà tình cảm bình thường tốt đẹp? Cái gì mà vì người trong lòng mà trở nên tốt hơn? Thời đại này nam nữ còn chẳng ở được với nhau lâu, thì nói gì đến dám chuột cống các anh? Nhìn đi, người trong lòng anh cũng có gì đặc biệt không? Lúc tôi bắt nạt anh, anh ta có xuất hiện chưa? Chẹp chẹp, lại có thằng đi thích người như anh thật sao?”

Lục Nhung đẩy Lục Nhiên ra.

Vẻ mặt Lục Nhiên đen xì đứng đó nhìn Lục Nhung.

Lục Nhung nói “Cha, cha không thích tôi, cậu không cần phải thế.” Cho tới nay, cha luôn vì không cướp được quyền giám hộ anh trai mà tức giận. Mẹ thì vì cướp được anh trai mà lúc nào cũng điệu võ dương oai trước mặt cha là anh trai giỏi thế này thế kia. Sau đó, Lục Nhiên lớn lên, nhảy lớp lên cùng năm với cậu. Cậu ta được bạn cùng lớp yêu quý hơn, thành tích cũng tốt hơn, cái gì cũng hơn. Nhưng Lục Nhiên vẫn cứ ghét cậu. Lục Nhung ngẩng đầu nhìn Lục Nhiên, lấy dũng khí nói “Tôi, tôi cũng không thích cha. Cũng không thích cậu và mẹ cậu!”

Ánh mắt Lục Nhiên trở nên hung ác không gì sánh được.

Cậu ta dấn vào mặt Lục Nhung, dữ tợn nói “Con mẹ nó, ai cần quan tâm xem mày có thích hay không?”

Lục Nhung không sợ hãi, nghiêm túc nói “Cho, cho nên, tôi sẽ không cướp từ cậu những thứ mà thôi không thích.”

Lục Nhiên nhìn vào mắt Lục Nhung.

Đúng, chính là ánh mắt như thế. Rõ ràng là kẻ hai bàn tay trắng, cha mẹ không cần, cũng không ai cần, vậy mà vẫn có thể lộ ra được ánh mắt như thế? Giống như chỉ cần ngốc nghếch tin tưởng tất cả tốt đẹp, thì tất cả sẽ tốt đẹp thật vậy. Dựa vào cái gì chứ?

Lục Nhiên cười nhạt “Anh không sợ tôi nói cho ba biết chuyện anh là đồng tính luyến ái sao?”

Lục Nhung im lặng.

“Quả nhiên vẫn sợ ha?” Lục Nhiên thu tay lại “Giả vờ cái gì chứ!”

Lục Nhiên không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Lục Nhung nhìn cánh cửa phòng thay đồ lắc lư một lúc mới thu tầm mắt lại.

Cậu không sợ.

Lục Nhiên sẽ không nói đâu.

Lục Nhiên cũng không thích cha. Do ngoài mẹ cậu ta, cha còn có người đàn bà khác. Và ngoài cậu ta, còn có đứa con khác. Mẹ Lục Nhiên muốn ngồi vững trên cái ghế bà Lục rất khổ. Từ nhỏ đã bắt cậu ta phải giỏi hơn cậu mọi thứ.

Cho nên, Lục Nhiên cũng rất khổ.

Mỗi người đều khổ.

Lục Nhung lấy điện thoại, mở danh bạ.

Cậu nhìn chăm chăm tin nhắn chưa được gửi đi.

“Ngày, ngày mai anh có rảnh không?”

Lục Nhung xóa từng chữ một.

Cậu nhìn ra ngoài cửa.

Ánh mặt trời trong sáng.

Đột nhiên, có người gọi to “Lục Nhung, các anh chị cậu tới kìa!”

Lục Nhung sửng sốt.

Cậu ra khỏi phòng thay đồ, thấy Lục Tuyên.

Còn cả Khương Ân và Diệp Giai Giai.

Lục Tuyên đi đến ôm vai cậu “Cái tên nhóc này, nếu không phải Khương Thiệu nói cho anh biết hôm nay em chụp ảnh tốt nghiệp, có phải em sẽ không cho người anh này biết không?”

Lục Nhung khẽ run.

Cậu ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Không thấy.

Không thấy Khương Thiệu.

Diệp Giai Giai giơ máy ảnh về phía cậu “Lục Nhung, nhìn đây, dáng đó không tồi đâu, chị chụp cho em với anh trai một tấm nhé.”

Lục Nhung quay đầu nhìn Lục Tuyên.

Lục Tuyên nhìn cậu cười.

Cậu quay lại nhìn vào máy ảnh.

Khương Ân đứng sau Diệp Giai Giai mỉm cười với cậu.

Viền mắt Lục Nhung ửng đỏ.

.... Anh Ân và chị Giai Giai cũng được Khương Thiệu báo sao?

26. Chương 26

Diệp Giai Giai lôi kéo Lục Nhung chụp ảnh.

Ảnh một mình Lục Nhung.

Ảnh Lục Nhung và Lục Tuyên.

Ảnh Lục Nhung và Khương Ân.

Ảnh Lục Nhung và cô.

Thậm chí còn nhờ người chụp chung cho tất cả bọn họ một tấm.

Mọi người thấy nhóm Lục Nhung nhan sắc vượt trội, ai cũng không nhìn được mà quay đầu liếc trộm mấy lần.

Bình thường Lục Nhung không có động tĩnh gì, không ngờ người nhà cậu lại toàn trai xinh gái đẹp như vậy! Lại nhìn nhìn Lục Nhung đứng giữa những người đó, nhan sắc hình như cũng chẳng hề kém cạnh.

Trước đây, sao bọn họ không để ý nhỉ?

Cha Lục tới.

Nhìn thấy cha Lục đến tham gia buổi lễ tốt nghiệp của con trai, Lục Tuyên thẳng lưng, gọi “Cha.”

Lục Nhung hơi sững sốt, nuốt ngược hai chữ “ba ba” vào lại trong miệng, đổi lại theo Lục Tuyên gọi “... Cha, cha ạ.”

Cha Lục xanh mặt.

Ông liếc nhìn Lục Tuyên, Lục Nhung, phát hiện cả hai đứa đều đã trưởng thành, cao lớn. Thậm chí, Lục Tuyên còn cao hơn cả ông. Ông cũng không thể ra vẻ người làm cha mà trách mắng bọn họ một cách vô căn cứ nữa.

“Ba ba!” Lục Nhiên chạy tới.

Cha Lục nhìn Lục Nhiên, lại quay đầu nhìn Lục Tuyên và Lục Nhung, tay run run, không biết từ lúc nào Lục Nhiên đã kéo mình đi gặp cô bạn gái nhỏ của nó.

Lục Tuyên nhếch môi cười.

Anh nhìn Lục Nhung hỏi “Ghen tị không?”

Lục Nhung lắc lắc.

Lục Tuyên nói “Đúng, đừng ghen tị, người kia chỉ yêu duy nhất có một mình bản thân ông ấy mà thôi.” Giọng anh hơi khàn “Em trai, phu nhân Cung vẫn luôn hối hận vì không dẫn em theo. Nếu như...”

Lục Nhung kéo tay Lục Tuyên.

Lục Tuyên nhìn hai mắt trong trẻo của Lục Nhung.

Anh ngừng một chút, đưa tay xoa tóc cậu “Ừ, đều là quá khứ hết rồi.”

Lục Nhung đột nhiên can đảm hỏi “Anh, anh có người trong lòng chưa?”

Lục Tuyên hơi ngạc nhiên.

Anh nói “Chưa.”

Lục Nhung nắm chặt tay Lục Tuyên “Vậy anh thích kiểu người như Khương Thiệu không?”

Lục Tuyên bị Lục Nhung hỏi, không hiểu ra làm sao. Anh lắc đầu, cười không ngừng “Sao có thể chứ? Anh quen cậu ta tám chín năm rồi, không có loại tình cảm này đâu. Anh vẫn thích con gái hơn.” Ánh mắt anh bỗng nhiên sắc bén “Sao đang yên đang lành lại hỏi thế?”

Lục Nhung chột dạ “Không, không ạ.”

Diệp Giai Giai nói “Không phải Nhung Nhung thích đấy chứ?”

Lục Nhung đỏ mặt “Không, không.”

Đến cả Khương Ân cũng không nhận được trêu cậu “Nhung Nhung, em đỏ mặt kìa.”

Lục Tuyên nhìn Lục Nhung một lúc, vỗ vai cậu bảo “Bạn cùng lớp gọi em đi chụp ảnh kìa.”

Lục Nhung bỏ chạy như trút được gánh nặng.

Lục Tuyên nhìn Lục Nhung chạy xa, trong lòng nghĩ đến biểu hiện của cậu khi này. Anh bảo Khương Thiệu để ý Lục Nhung, không phải là đưa dê vào miệng cọp đấy chứ?

“Nếu như bọn chúng đều thích nhau thì thật tốt.” Tiếng Khương Ân vang lên bên cạnh.

Lục Tuyên nhìn anh.

Khương Ân nói “Lúc tôi mười mấy tuổi, có gặp Lục Nhung mấy lần. Khi ấy, tôi chơi đàn trong phòng học nhạc của trường, một mình cậu nhóc trốn ở bên ngoài khóc. Sau đó, tôi tìm cơ hội nói chuyện, mới biết lúc nào cậu ấy cũng một mình.”

Lục Tuyên nắm chặt nắm tay.

Khương Ân lại nói “Em trai tôi cũng thế. Cái tên em trai đó của tôi ấy à, từ nhỏ đã tính tình ương bướng khó thuần, ai cũng không để mắt, ai nói cũng không nghe, lại không thích qua lại, giao lưu với mọi người, rất khiến người khác đau đầu. Lúc nó vào cấp ba, tôi có đến tìm nó, lúc ấy, thấy nó ở cùng với Lục Nhung, cả hai đều cười cực kì vui vẻ.”

Lục Tuyên kinh ngạc.

“Tôi cũng kinh ngạc y như anh vậy. Em trai tôi chưa từng cười như vậy trước mặt chúng tôi. Cha mẹ nuôi đều thích dương cầm, nhưng em trai tôi lại không có thiên phú trên phương diện này, cho nên, bình thường cha mẹ đều dồn hết tâm trí lên tôi... Em trai tôi ghét tôi lắm, cũng ghét về nhà, cho dù về cũng không vui.”

Lục Tuyên im lặng.

“Hôm qua, lúc em trai tôi gọi điện cho tôi, tôi còn nghĩ sao nó biết hôm nay Nhung Nhung phải chụp ảnh tốt nghiệp chứ?” Khương Ân dừng một chút “Chắc là mấy năm nay, bọn họ vẫn luôn giống như trước kia. Có điều hôm nay nó bận quá, không có thời gian, cho nên mới báo chúng tôi đến chụp ảnh cùng Lục Nhung.”

Lục Tuyên nhìn Lục Nhung được xếp cạnh Lục Nhiên, còn có cha Lục đứng ở đối diện.

Cậu ta có lẽ sợ Lục Nhung bị bắt nạt đi?

Lục Tuyên nhớ lại những cuộc gọi, những cuộc nói chuyện giữa mình và Khương Thiệu, kết hợp với vẻ mặt hơi ửng đỏ của Lục Nhung, thoáng cái liền hiểu ra. Anh đúng là đã đưa dê vào miệng cọp! Hơn nữa, con cọp to xác kia còn ăn sạch con dê mất rồi!

Mà con dê trắng nhỏ nhà anh lại cho rằng anh cũng thích con cạp kia.

Lục Tuyên “...”

Lục Tuyên phức tạp nhìn dê nhà mình.

Tập thể đang chụp ảnh chung, bỗng nhiên có chút xáo trộn.

Hóa ra là bậc thầy quốc họa Việt Khánh Vân tới đây.

Các bậc lãnh đạo mừng rỡ không thôi, nhiệt tình chạy đến tiếp đón.

Việt Khánh Vân cười nói “Các anh không cần tiếp tôi đâu, một học sinh của tôi hôm nay tốt nghiệp, tôi đến xem thôi.” Ông nói xong thì vẫy vẫy tay với Lục Nhung.

Lục Nhung hơi giật mình, đi tới cạnh Việt Khánh Vân trong ánh nhìn ước ao đố kỵ của mọi người.

Lục Nhung đã kết thúc buổi lễ tốt nghiệp trong sự hâm mộ của tất cả các bạn học.

Lục Tuyên mời Việt Khánh Vân và hai người Khương Ân cùng đi ăn.

Cuối cùng mới đưa Lục Nhung về nhà.

Lúc Lục Nhung tháo dây an toàn, Lục Tuyên nói “Cho dù em thích người như thế nào, anh và phu nhân Cung cũng sẽ ủng hộ em.”

Lục Nhung nhìn ánh mắt chân thành của Lục Tuyên. “Cảm, cảm ơn anh.”

Lục Tuyên xoa tóc cậu “Cảm ơn cái gì chứ? Anh là anh trai của em mà.”

Lục Nhung lên lầu.

Cậu hơi mệt.

Cậu không quen việc giao tiếp với quá nhiều người như vậy.

Lục Nhung nằm dài trên giường, nghĩ lại chuyện lúc sáng.

Anh là do Khương Thiệu báo.

Anh Ân và chị Giai Giai cùng là do Khương Thiệu báo.

Thầy Việt...

Thầy Việt đang sống ở phòng tranh của chị Thôi.

Chị Thôi là bạn của Khương Thiệu.

Thầy Việt có lẽ cũng do Khương Thiệu báo đi?

Khương Thiệu biết cậu yếu đuối như vậy, sao có thể tự mình đối mặt.

Lục Nhung đưa hai tay lên che mắt.

Tuy thế, nhưng Khương Thiệu lại không tới.

Khương Thiệu cũng không thể tới.

Khương Thiệu vừa giành được giải ảnh đế của năm, tới sẽ bị fans vây chặt.

Hơn nữa, Khương Thiệu còn bận như vậy.

Lục Nhung hạ tay xuống, quơ quơ điện thoại bên cạnh.

Cậu mở khung chat của nhóm fans số hai mươi sáu lên, xem các cô nàng nói chuyện phiếm.

Không nghĩ tới, vừa mở ra đã thấy một tấm ảnh.

Khung cảnh trong bức ảnh có chút quen mắt.

Cô nàng gửi ảnh có vẻ vô cùng kích động “Oa, hôm nay tôi gặp Thiệu Thiệu ở trường đó! Thiệu Thiệu còn kí tên cho tôi! Thiệu Thiệu đeo khẩu trang với kính đen, nhưng tôi liếc mắt một cái vẫn nhận ra được! Oa oa oa, Thiệu Thiệu nói có bạn tốt nghiệp nên đến xem! Tôi cũng muốn có Thiệu Thiệu làm bạn tốt, hu hu hu, đúng là hạnh phúc chết đi được!

Các cô nàng khác cũng kích động nhẩn tới.

Lục Nhung kéo tin nhắn lên trên, mở ảnh ra nhìn kĩ, tay run run.

Lục Nhung tắt khung trò chuyện, tắt ảnh, mở danh bạ.

Cậu tìm dãy số của Khương Thiệu, ấn gọi.

“Khương, Khương Thiệu.” Sau khi bên kia nhấc máy, Lục Nhung liền gọi tên Khương Thiệu.

“Có chuyện gì không?” Giọng Khương Thiệu cứng rắn.

“Hôm nay, tôi, tôi tốt nghiệp.”

“Cho nên...?”

“Anh, anh biết sao?”

“Cậu thử nghĩ xem tôi có biết không?”

“Hôm, hôm nay anh bận lắm sao?”

“Ồ, ông chủ nhỏ chẳng lẽ muốn đến khởi binh vấn tội tôi?” Khương Thiệu hỏi “Sao? Muốn thấy tôi à?”

“...Muốn, muốn thấy anh.” Viên mắt Lục Nhung ửng đỏ.

“Anh cậu đi, anh tôi cũng đi, vẫn chưa đủ à?” Khương Thiệu nói “Sao cậu tham thế?”

“Tôi, tôi...” Lục Nhung cảm thấy sự tham lam của mình thật xấu. Cậu cố gắng nói hoàn chỉnh một câu “Tôi, tôi muốn gặp anh.”

Lục Nhung còn chưa nói xong, bên ngoài đã truyền đến tiếng vặn cửa.

Sau đó, Khương Thiệu xuất hiện trước mặt cậu.

Khương Thiệu ném điện thoại sang bên cạnh, đè lên người Lục Nhung “Thật sự muốn gặp tôi?”

Lục Nhung bị đè không thở nổi.

Nhưng trái tim lại đập loạn không dứt.

Lục Nhung nói “Thật, thật sự muốn gặp anh.”

Khương Thiệu ôm Lục Nhung “Thế giờ cậu thích ai? Thích tôi, hay vẫn thích anh tôi?”

Lục Nhung cố lấy dũng khí nói “Tôi, tôi thích anh.” Cậu ôm lại Khương Thiệu “Khương, Khương Thiệu, tôi, tôi thích anh.”

Khương Thiệu hôn Lục Nhung.

Lục Nhung lại tránh được.

Cậu nghiêm túc hỏi “Còn, còn anh thì sao?”

Khương Thiệu nhìn cậu.

Cậu cũng im lặng chờ Khương Thiệu trả lời.

Khương Thiệu nói “Cậu nghĩ tôi thích ai?”

“Lần, lần trước, tôi nghe thấy rồi.”

Khương Thiệu nhướn mày.

“Tôi, tôi nghe thấy anh gọi tên anh trai tôi rồi.” Lục Nhung nắm tay Khương Thiệu “Lúc, lúc anh uống say ấy.”

“Sau đó, tôi có làm tình với cậu không?” Khương Thiệu hôn lên khóe mắt Lục Nhung.

“Không, anh, anh say rồi.” Say rồi thì sao làm được chuyện đó? Lục Nhung nói “Anh, anh chỉ ôm tôi ngủ thôi.”

Khương Thiệu đáp “Tôi cố ý đấy.”

Lục Nhung sững sốt.

“Tôi muốn chọc tức cậu, muốn cậu cũng nếm thử cái mùi vị này. Không ngờ, cậu rất thẳng thắn, lại muốn chia tay với tôi. Lúc đó, tôi nghĩ, Lục Nhung, cậu giỏi lắm!” Khương Thiệu nói xong, nghiêng răng ken két.

Về điểm này, Lục Nhung vĩnh viễn đều là người biểu hiện tình cảm ra mặt.

Sau khi Lục Nhung “biết” anh thích Lục Tuyên thì hổ thẹn, tự trách, còn không ngừng nói xin lỗi với anh. Nếu không phải anh muốn ép Lục Nhung nói ra những lời thật lòng, e là, cậu sẽ không bao giờ chịu bước thêm nửa bước.

Lục Nhung nói “Anh, anh...”

“Anh cái gì? Tôi quá đáng à?” Anh nắm cái eo nhỏ của Lục Nhung “Nếu tôi không quá đáng, thì chừng nào cậu mới chịu nói “Em thích anh”, “Em nhớ anh” chứ?”

“Anh, anh cũng chưa từng nói.”

Khương Thiệu “Ừm” một tiếng rồi đáp “Hình như đúng là chưa nói thật.”

Lục Nhung chờ mong nhìn anh.

Khương Thiệu hôn miệng cậu “Anh thích làm em.” (*)

Lục Nhung “...”

Lục Nhung đẩy anh ra.

“Hửm? Giận sao?” Khương Thiệu giữ không cho cậu nhúc nhích “Ngoan, đừng có giận, anh thích em.”

“Anh, Anh không nghiêm túc!”

“Được, được được, anh nghiêm túc.” Khương Thiệu lại hôn cậu “Lục Nhung, anh yêu em.”

Mặt Lục Nhung thoáng cái đỏ bừng.

Cậu nhìn Khương Thiệu nói “Em, em cũng yêu anh.”

Khương Thiệu cố tình gây sự “Em, em không có nghiêm túc!”

Lục Nhung “...”

“Giận nữa sao?”

“...”

“Giận thật à?”

“...”

“Vậy phải phạt anh hầu hạ em cho tốt mới được.” Khương Thiệu lột quần áo Lục Nhung “Anh sẽ ra sức hầu hạ em đến khi nào em không giận nữa mới thôi.”

“Em, em có giận đâu.”

“Nói một đằng làm một nẻo không tốt đâu.” Khương Thiệu nói “Nhìn em giận đến Lục Nhung nhỏ cũng cứng lên rồi này.”

“...Không, không phải!”

“Không phải á? Vậy anh sờ thử nhé?”

“Không, không phải mà...”

“Dùng vị dâu tây không?”

“...Ừm...”

(*) Anh thích làm em: Nguyên văn . Câu này có 2 nghĩa, nghĩa hay dùng là “Anh thích em” thôi, từ (Thượng) này không có nghĩa gì cả, nhưng đồng thời từ (Thượng) này cũng có nghĩa là thượng mà các cô đang nghĩ đó, nên ở đây (Thượng) là thượng chứ hơn phải thượng nha # #

27. Chương 27: Phiên Ngoại

1.

“Vật tiếp ứng lần này thật đáng yêu.” Trọ lí nói với Khương Thiệu “Cái tranh mà hậu cần phối hợp tuyên truyền nghe đâu còn đẹp hơn cả tranh chính, hình như là cùng một fans vẽ cho cậu đấy.”

Khương Thiệu nghe xong, mở weibo lên xem.

Vừa lướt qua, anh đã nhú mày.

Anh tag cái weibo chưa từng đăng gì kia.

Khương Thiệu V: @Một chú nai nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ Tranh đẹp lắm, cảm ơn (3)

Đám fans lập tức sôi trào.

Còn nhanh chóng lập ra đủ loại tài khoản lấy tên “Một chú nai nhỏ nhỏ”, “Một chú nai nhỏ nhỏ nhỏ”, “Một chú nai nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ”, “Một chú nai nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ bé” các loại để bình luận bên dưới với nội dung hôn lại Khương Thiệu.

Khương Thiệu nhìn weibo.

Anh vẫn nên về nhà ăn chú nai nhỏ của mình thôi.

2.

Một đêm mưa gió hơn mười mấy năm trước.

“Trốn kĩ, nhất định không được ra nghe chưa.” Dì bảo mẫu không ngừng dặn dò “Ngoan, con trốn kĩ ở dưới gầm giường, đừng có ra đấy.”

“Vâng ạ.” Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu.

Bên ngoài truyền đến đủ loại âm thanh.

Cậu bé không dám động đây.

Rầm.

Một vật nặng rơi xuống đất.

Có chất lỏng ấm nóng chảy ra rất nhiều rất nhiều.

Cậu bé con vẫn không nhúc nhích mà trốn dưới gầm giường.

Cậu sợ.

Tiếng sấm bên ngoài ùng ùng vang lên.

Cậu nhắm chặt mắt, cắn nắm tay, không cho mình khóc ra tiếng.

Mãi đến trưa hôm sau, cảnh sát mới tới.

Cảnh sát tìm được cậu bé dưới gầm giường.

3.

“Không ngờ Khương Thiệu lại quay loại phim như vậy đó!”

“Oa, đây là tạo chỗ đứng cho đồng tính sao?”

“Cảm thấy buồn nôn quá đi, không xem đâu!”

Lớp mười hai học tập vất vả, nhưng vào giờ học rồi vẫn có người lướt web giải trí.

Lúc thấy tiêu đề tin tức, cả lớp liên nhau nhau bình luận.

Khương Thiệu đang trên đà nổi tiếng mà dám quay một bộ phim đồng tính!

Cố Kiêu ngồi cạnh cửa sổ đứng lên.

Những người khác không khỏi quay đầu nhìn cậu.

Khuyên tai của Cố Kiều phát sáng dưới ánh mặt trời.

“Đồng tính có gì mà buồn nôn?” Cố Kiều liếc nhìn bọn họ “Người không biết mà nói người khác buồn nôn mới là người buồn nôn nhất đấy!”

Cố Kiều rời khỏi lớp học.

Cậu ta ra ngoài, kiếm một gốc cây ngồi xuống, lôi điện thoại ra đọc tin.

“Phim mới của Khương Thiệu vừa đóng máy là đề tài đồng tính?”

Cố Kiều tắt đi.

Cậu ta lại mở album ảnh trong máy, chọn một tấm ảnh mà bản thân vô tình chụp được cách đó không lâu. Trong ảnh, Lục Nhung đang đi siêu thị cùng một người trông giống như ảnh đế Khương Thiệu. Rõ ràng là người nổi tiếng đến thế mà vẫn dám trắng trợn đi cùng nhau. Đúng là to gan!

Cho rằng mình chắc chắn không bị chụp được, hay là không muốn che giấu nữa?

Cố Kiều ấn vào ảnh, chọn xóa bỏ.

Hừ, đúng là chỉ có những tên gốc mới thành đôi với nhau được mà thôi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-em-em-thích-anh-anh-anh>